

NGHÌN KHUYA

Tường Linh

SỐNG ĐẸP

xuất bản

1965

ẤN LOÁT TẠI NHÀ IN VĂN ĐÀN
66 TRẦN QUANG KHẢI SÀI GÒN.
GIẤY PHÉP SỐ 917/BTT/BC3/XB,
CẤP NGÀY 23 - 3 - 1965

DÂN CA

Qua làn sóng điện
Tiếng hát cất lên
Nhạc bình dân nâng giọng hò Trung Việt
Điệu quê hương như tiếng mẹ ru mình

Ngày xưa
Tôi là đứa trẻ
Lớn lên trong khúc ru hời
Biết khóc biết cười, biết nghịch quai nôi
Giấc ngủ chiều trăng thoảng hương hoa bưởi

Tiếng mẹ ru - tiếng cuộc đời diêu vợi
Tôi thấy rập rờn đôi cánh trắng ca dao
Tôi thấy núi nhiều chim, biển đầy cá, trời nay sao
Mùa xuân lấm hoa đào, hoa huệ
Trong tiếng hát có người hiếu đễ
Hết lòng phụng dưỡng mẹ cha
“Đói lòng ăn hột chà là
Đề cơm nuôi mẹ, mẹ già yếu răng”
Tôi gắn với vàng trăng, cánh gió
Tôi ngao du nội cỏ, ngàn cây
Ái Vân vợi vợi đèo mây
Khôn lớn chữ thầy, áo mẹ, cơm cha
Hương rạ mới tháng ba, tháng tám
Lệ xuân thu đình đám hội hè
Thương nhau, nhìn mảnh trăng thề
Cầu tre, lối sỏi đi về có nhau
Truyện tâm cảm đượm màu ân oán
Truyện Vân Tiên : nghĩa bạn, tình yêu
Đa đoan thân phận Thuý Kiều
Ngàn sau còn hát “nhiều điều giá gương”
Điểm cỏ, cầu sương
Hát buồn, hát tủi
Thiền thiệp trường giang tháng đợi năm chờ
Anh lái Trương Chi hát rung màu trắng lạnh
Vọng sang lầu Thừa tướng, My nương mơ...
Nhưng cho dù tình duyên lỡ dở
Cho dù lúa cháy, đồng khô
Nước quần quai ngàn thu Bắc thuộc
Đêm thực dân mờ phủ suốt trăm năm
Tiếng hát gằm lên tiếng máu
Âm dân ca bùng dậy ý kiêu hùng
Triều sóng Bạch Đằng, vó ngựa Quang Trung
Nòng súng kíp, mũi tâm vòng đề kháng
Trời vẫn cứ xanh, trăng vẫn sáng
Đêm thanh bình lúa nếp hong sương
Thế hệ già ngân mãi điệu quê hương
Thế hệ trẻ uống từng lời sữa ngọt
Tiếng hát truyền lưu, thiết tha, cao vút
Cầu tre, lối sỏi mấy kẻ đi về
Hẹn mùa xuân trâu cau, cheo cưới
Đất Tự do ngọt bưởi, thơm hồng
Nắng hạ, mưa đông
Bóng núi, giòng sông
Của chồng, công vợ
Hát thương, hát nhớ
Lời vắn, tình dài

Oi những người mặc áo vá vai
Những chàng trai tuổi cần công nợ
Những cô gái duyên tình dang dở
Những mảnh đời đời rách, long đong
Họ lặn về ven mạn sông Hồng
Tìm khuây khỏa trong âm trình sa mạc
Hay gửi lòng theo tình thơ, ý nhạc
Điệu trống quân vang vọng đêm trường
Nhớ nhau thì về thăm nước sông Hương
Trao tâm sự qua mái nhì, mái đây
Sáng lên nữa oi vàng trăng tháng bảy
Giọng hò khoan xứ Quảng chứa chan tình
Sông Hậu, sông Tiền lời chị lời anh
Duyên phù sa đậm đà câu vọng cổ...
Hát lên mẹ, hát cho voi sầu khổ
Hò lên em, nương nhịp điệu mà vui
Con thương về xóm nhỏ xa xôi
Mẹ cấy lúa đồng sâu cấy cấy mưa bắc
Tắm áo tứ thân gói cuộc đời chân thật
Và em

năm tháng giết thơ ngây
Bếp lửa nghèo không soi rõ bàn tay !

Hỡi người nghệ sĩ
Ngân điệu quê hương
Người hát nữa hay sắp ngừng đây nhỉ
Còn đưa tôi trở lại mấy con đường ?

HỒN NHỎ CHIM LINH

Con chim từ buổi qua ngàn
Ngẩn ngơ giữa một địa đàng chưa quen
Lối về núi tiếp non chen
Phương tây rừng rục chiều nhen lửa chiều
Nghìn khuya chiêm chiếp chim kêu
Tiếng sương khắc khoải lạc nhiều chân âm
Bồng dung cát mịn bụi lằm
Mùa phong vũ ngắt bao mầm xuân sơ
Chim non xóa cánh bọ phờ
Chiều mây xuống thấp mưa mờ không gian
Nhớ ơi màu nắng trưa vàng
Rừng nghiêng mái biếc ngày hoang vắng dài
Sầu phơi vóc đá u hoài
Tỉ tê lời suối dứt ngoài dặm quanh
Tổ hoang lơ lửng tơ mảnh

Gió đông ngừng thổi qua cành chơ vơ.

PHƯƠNG NAO

Tìm em, anh tìm phương nao
Tìm giữa chiều lam hay dưới trời sao
Đầu Trường Sơn hay ven rừng Hy Mã Lạp
Hay bên giòng Danube sóng xô xao ?

Anh khóc, anh cười như một người điên
Đem tên anh mà ghép với tên em

Tà áo ai qua cửa chiều nay
Anh nhìn theo... hồn anh tỉnh hay say ?
Nếu phải là em, sao em đi mãi
Nếu không là em, sao anh ngắt ngây ?

Ngày mai, ngày một hay ngày kia
Em sẽ về tóc vương sữa trắng khuya
Để anh không là mùa thu nước nở
- Em ơi, bao giờ em về ?

Em sẽ về hay em vẫn còn đi
Nhen lửa giao hoan hay khai vạn biên thủy
Một cánh rừng xuân hoa hồn không nở
Lệ chờ mong hòa rượu, rượu tràn ly !

Vì nhớ mắt em anh trông trời sao
Tìm đóm sao quen suýt mắt tự hôm nào
Em sẽ về hay không về, em hỡi
Tám hướng mười phương em đứng phương nao ?

TÂM SỰ

Tôi trở về tìm lại ghé công viên
Chiều thứ bảy - linh hồn chiều phảng phất
Màu áo tâm tư

ngày xưa

đã mất

Âm hưởng mười năm rộn súng sa trường
Tôi là người trai đi giữ quê hương
Súng thép

mũ rừng

đầu xanh

máu đỏ

Còn nhớ đêm xưa
Loa vang đầu ngõ
Sóng hờn căm khua động mỡ tre làng
Thân thể mình là của giang san
Trăm buồng phổi cùng thở chung nhịp thở
Thuở đất mẹ ngủi ngủi, nức nở
- Hãy lên đường gấp gấp các con ơi
Có nghe chẳng bom súng chuyển chân trời ?

Còn nhớ
Trên chiếc ghé chiều thứ bảy
Vây quanh chúng mình : sương nặng hay mưa
Em nhìn tôi

cười

khóc

lạ lòng chưa

Áo tím rung rung màu tiễn biệt

Trai thời loạn

mất

còn

- ai biết ?

Một người đi thêm một kẻ dưng cờ

Những người đi từ tạ vạn chiều mơ

Ôm súng tiễn lên cười

chiến đấu !

Lấy xương máu để giữ gìn xương máu

Đầu ta rơi ? - có thể

Nhưng quy hàng ?

- trăm vạn lần : Không !

Tôi, người lính trong đoàn quân bách thắng

Nhỏ máu sa trường

Qua trăm thôn làng thân mến

Mỗi chiều

từ giã một quê hương

Tôi yêu

Những đỉnh núi dù cao dù thấp

Những giòng sông dù cạn dù sâu

Rừng đã nuôi tôi

măng dang, măng nứa

Đời mẹ

Đời con

vất vưởng mấy mùa đau !

Tôi giết giặc vì không cho giặc giết

Chiến đấu vì đời

vì mẹ

vì em

Không muốn gót chân thù giẫm ánh trăng nghiêm
Xéo vườn văn hiến
Như vạt con sông vẫn tuôn về biển
Năm tháng ngày đêm túc trực dưới cờ
Người lính Việt lớn lên
Như thiên thần hiển hiện
Dù những lần đi lắm kẻ không về
Và riêng tôi

em không còn nữa

Chiều công viên hoang vắng lạnh hồn
Áo tím nào đâu thấy giữa hoàng hôn ?

Nhưng hôm nay những gì còn lại
Là những gì không thể mất, em ơi !
Là đồng xanh vang vọng tiếng reo cười
Là núi chim ca
Là sông cá lượn
Xe thông xứ chở tình đi tám hướng
Lời nào cất nghĩa YÊU THƯƠNG ?

Tôi biệt sa trường
Áo thơm bụi nắng
Niềm đau gửi trong niềm vui chiến thắng
Và nghe dưới mộ em cười
Hoa hồng xưa giờ nở đẹp em ơi
Công viên hoàng hôn nhắc lời đôi lứa
Ghế chờ đợi còn đợi chờ ai nữa
Chiều khói hương vây nghĩa địa sâu.

Ai bây giờ mà tính chuyện mai sau ?

CÁCH BIỆT

Mai này tôi sang bên kia sông
Vào mãi phương nam dậy nắng hồng
Vàng trắng rồi sẽ buồn đôi ngả
Chưa biệt ly mà vương nhớ nhung

Tháng chín mưa ôm thành phố nhỏ
Mùa thương sang với rét kinh kỳ
Tiễn đưa sông nước đôi bờ lạnh
Ai nữ mời nhau chén biệt ly

Em ngừng tay cho đàn thôi rung

Có phải chăng em điệu cuối cùng
Mai này tôi sang sông là hết
Bóng nhạt sau mây núi chập chùng

Hoàng hôn viễn xưa nhiều sương khói
Đáy dạ thời gian xếp cõi sầu
Núi tím ngăn đôi trời nguyện ước
Đường xa khó nói mộng mai sau

Tôi sẽ tìm em đêm tịch liêu
Với sao hôm mọc lúc qua chiều
Hương sao quen gọi buồn dư ảnh
Mà thuở nào xưa tôi trót yêu

KHÔNG LỜI

Vì ngại em sầu biệt ly
Nên giờ ra đi tôi không từ già
Mai về xứ lạ
Hoa bướm ngày xưa gửi lại hay mang theo ?

Nên khóc hay cười đây em
Khi giòng sầu chảy ngang đôi tim
Khi chuyện hôm qua trở thành kỷ niệm
Ngang trái đời hoa lạc hương trông tìm

Tôi buồn hay vui
Đêm nay mới biết
Trên con tàu xuyên sương
Nghìn người đi có một người đơn chiếc

Không nói cùng em vì không muốn nói
Tôi là giòng sông vạn thuở câm lời
Tôi chỉ xin một bàn tay vẫy
Để có lần tôi được khóc, em ơi !

Hãy cho tôi
- dù chỉ là giả tạo
Như lời kinh thờ thể với linh hồn
Sẽ lên thiên đường sẽ về cõi phúc
Tôi không cần, cho tôi chiếc hoa hôn

Hãy trả lời những gì tôi chưa hỏi
Từ thuở biết yêu nhưng không dám nói
Lát nữa ra đi

Còn chút thời gian năn nỉ được gì

Người ta sợ khơi tro tàn quá khứ
Vì người ta đã đốt quá nhiều
Còn tôi cũng nhận phần tro lạnh
Mà lửa tình đâu cháy được bao nhiêu

Mai về xứ lạ
Chẳng biết rằng tôi sẽ nhớ sao đây
Nhưng chắc lòng đau khi mùa thu trút lá
Khi lưng trời cánh nhận khuất trong mây

MỘT BÔNG HỒNG CHO EM

Một bông hồng cho em
Không làm vui mộ chí
Em nằm đây im lìm
Đâu phải là mộng寐

Ngày em mười bốn tuổi
Chúng mình yêu hoa hồng
Anh buồn, em hờn giận
- Trời sinh chi mùa đông !

Mưa nã nùng như khóc
Khóm hồng không còn hoa
Cho em cài lên tóc
Hoa anh ngắt làm quà

Góp hòa âm chiến dịch
Chia tay anh lên đường
Súng reo chiều truy kích
Thơ đầy trăng bốn phương

Ba lần xuân qua nhanh
Chân còn nhịp quân hành
Áo còn loang bụi nắng
Khói còn cay mắt xanh...

Như con thuyền nhớ bến
Anh về thăm quê xưa
Em ! người em hậu tuyến
Năm đây tự bao giờ

Có nhắn lời vĩnh biệt

Có gửi câu tạ từ ?
Anh hỏi từng lá biếc
Trong vườn hoa “Phương Như”

Một bông hồng cho em
Trả nhau màu tuổi đại
Sa trường xa, nghìn đêm
Trời mưa, trời mưa mãi...

BAN ĐẦU

Giữa im vắng mùa đông, em chợt đến
Sớm mai lạnh bùng vui câu ca xa
Rừng hôm nao khoát vội áo thu già
Trong một thoáng bỗng thay màu xuân biếc
Nhạc suối, lời chim trở thành thân thiết
Trời xanh hơn và hương cỏ thơm hơn

Em vốn ngây thơ nên dễ giận hờn
Hoa nước mắt thêm diễm kiều tuổi ngọc
Bóng hạnh phúc mượt mà như suối tóc
Trong chiêm bao em gọi mãi tên người
Tên một người ghép bởi lắm buồn vui
Trăm lần ngã cả trăm lần đứng dậy
Đề gặp em và đề nhìn đề thấy
Nắng lưu ly hôn nội cỏ thiên đường
Hai đứa diu theo cung bậc yêu thương
Con chim lạ ngân ngơ nhìn quên hót

Ôi những tờ thư chữ mềm nắn nót
Những tờ thư mang trọn ý đêm dài
Dán thừa tem, biểu tượng : nhớ nhung ai
Và ngậm bảo : vì anh, em chẳng kể
Đồng bạc học trò khó khăn là thế
Anh phải đền trong cuộc sống mai sau.

Người ấy làm thơ từ mộng ban đầu
Đã rạn vỡ như trời mai thuở đó
Bài thứ nhất có nhiều trăng lắm gió
Vần ngây ngô, chữ sáo, ý xin, vay
Kẻ viết bằng lòng, người đọc khen hay
Thơ được chép lên trang đầu đẹp nhất
Cuốn sổ nhỏ gửi em mừng sinh nhật
Để từng giòng nhật ký hiện theo sau
Viết loanh quanh - lý lẽ mối tình đầu

Rằng ngoảnh mặt có nghĩa là... thương lắm
Bảo anh về, xin hiểu rằng : hãy chậm
Em không chờ, hãy hiểu ; đến cùng em...

Từ ấy hai người quen ánh trăng đêm
Buồn những sáng mưa dầm vầy ngõ phố
Sợ tia nắng báo tin mùa phượng đỏ
Bến xe đò thị xã, biệt ly nhau

Áo trắng đơn sơ nên khó phai màu
Em còn đó với bài thơ thứ nhất
Dù bây giờ có những gì đã mất
Có những gì không thấy ở mai sau
Nhưng quên sao hình ảnh thuở ban đầu !

BUỒN MÂY CAO NGUYÊN

Chị ở đó nhìn rừng qua cửa sổ
Đồi tiếp đồi, lũng thấp lấp đầy sương
Dấu chân voi hằn trên đường đất đỏ
Ngọn lim già chót vót gót mây vương

Chiều tắt nắng, ngựa xa về bước mỏi
Rung rung bờm - gió thoảng - bụi son bay
Gò cương ngựa em nhìn quanh nhận lối
Chị kia rồi, khăn trắng vẫy theo tay

Chị kia rồi, áo chàm xanh sắc lá
Dáng mờ chìm trong sắc núi hoàng hôn
Chị đứng đó như bóng người hóa đá
Em reo lên mà se sắt trong hồn

Có một người chưa biết đường trở lại
Để sương rừng vầy rét đoá phong lan
Ngày cũng buồn như mắt chờ mòn mỏi
Ai sẽ đền ai xuân lỡ thu tàn ?

Mai chia tay, xin chị đừng tiễn biệt
Em về xuôi mang bụi gió đôi miền
Không gặp chị với duyên cười tuổi nguyệt
Chỉ thấy nhiều mây lợp trắng cao nguyên.

VIỄN ANH
về Trung Phước xa

Tôi về xin giấc ngủ yên
Giữa đêm trăng dãi giữa miền cô đơn
Năm năm mộng biếc chập chờn
Bút hoa khôn lấp nỗi buồn trắng tay

Bây giờ tôi gặp tôi đây
Lòng sông Thu vẫn lòng mây bốn mùa
Xin thôi tính được và thua
Chất chiu vốn cũ dành mua tiếng chiều
Tôi về tôi mến tôi yêu
Thoáng sương màu cỏ quê nghèo quen thân
Con đường thêm những dấu chân
Nổi vui thao thức đây sân nắng vàng
Tôi xin giấc ngủ muộn màng
Không vương mộng mị những hoàng hôn xa

SUY TU

Anh hiện hữu là mây bèo kiếp trước
Mây lang thang và bèo trôi lênh đênh
Ai tìm chi điểm khởi hành của nước
Chỉ thấy giòng sàu thêm thiếp, mông mênh

Mùa bắt tận theo về năm tháng cũ
Nói sao cùng đời chỉ một lần đi
Mười ngón tay tính ân tình không đủ
Trừ tao phùng hay phải cộng chia ly ?

Gió chiều lên vi vút gió chiều lên
Nước xô thuyền qua những bến không tên

Kiếp tùy tinh xoay quanh guồng nhân thế
Xa điệu buồn người kỹ nữ đêm xa
Xa tất cả, em ơi, còn biên lệ
Trùng trùng dâng khi trái đất chưa già

Gió chiều lên ray rút gió chiều lên
Xin chớ đòi nhau phải nhớ hay quên.

Từng nhảm tên em, từng mơ tóc liễu
Nửa mùa thơ dâng cả hướng quê tình
Vi ở đó có một lần anh hiểu
Nhịp tim nào nhịp vọng cánh chim xanh

Em đừng hỏi anh quên hay vẫn nhớ
Đêm chưa tàn, anh biết trả lời sao ?

Như có hơi sương vương đầu bút lạnh
Mộng không về ru giấc ngủ mê điên
Vài phiến tâm tư đã nhòa góc cạnh
Còn đủ buồn che khuất ánh trăng nghiêng

NGHE NHẠC

Những phím ngà tuôn những ngón tay
Thanh âm xao xuyên sóng voi dây
Hồn chơi voi tận bờ Danube
Mộng gửi thành Vienne hương tóc bay

Nào khúc tương tư trôi mấy lần
Áo xanh cài lệ khóc giai nhân
Hiên tây trắng đái vàng hiu hắt
Sương cuối mùa thơ tiếc dấu chân

Nức nở cung 'la' thoảng gió ngoài
Liều đưa mùi ngón lướt âm giai
Triều lên rộn rã, mưa sầm sập
Phá vỡ buồn vầy, xóa cảm hoài

Bỗng thấy hồn như ngấm rượu cay
Giữa hai ranh giới tỉnh và say
Muốn tung bồng quyện chiều luân vũ
Thèm ngủ cho qua một kiếp này

Thiếp mộng vương thương Tỳ Bà Hành
Trăng Tâm Dương ướt liễu đêm thanh
Xưa sau nào khác sầu tương biệt
Đáy cốc hình ai hiện mấy canh

Người đến như chim núi lạc loài
Lại bay khi nắng ngập trời mai
Có gì gửi lại trong hồn phím
Đông lạnh, tơ chùng, hương đã phai

NẾO CAO

Đi lên, lối hẹp, trời thênh thang
Đốc đứng, cầu treo, núi tiếp ngàn

Quên già từ em và bỏ lại
Mùa thơ nô nức hội phong lan

Ô hay, thêm một lần tương biệt
Không nhuộm sầu thương, chẳng ngập ngừng
Quả hẹn vườn em chờ độ chín
Đường ta chim núi đã reo xuân

Hoa sim nở tím chiều biên giới
Xa lộng trời Miên cơn gió thổi
Trên kia sao hôm cài đầu rừng
Nhạc suối trầm mơ reo dưới chân

Gió qua Đỉnh Gió rung bờm ngựa
Mưa lớn tròn đêm suối lệch nguồn
Trạm nhỏ vắng người xiêu vách núi
Bếp sàn nhớ lửa mấy khuya sương

Đi lên, bóng mát mời chân mới
Sừng sững đèo cao hôn mây xanh
Lòng muốn hát lên, lời muốn nói
Với mình, với đá, với mộng mênh

Dùng đây bản nhỏ nghiêng chiều nắng
Mừng khách, trung châu rộn tiếng khèn
Bữa cơm - cơm của trăm nhà tặng
Mai về sao quên buôn So-leng.

NGÀY EM XÕA TÓC

Ngày em xõa tóc làm mây
Con chim xứ lạ ngừng bay lạc đàn
Đầy trời thơm nức hương lan
Bóng em trong bóng chiều loang nhẹ buồn

Ngày em xõa tóc làm nguồn
Quay thuyền, du tử giông buồm về xuôi
Giòng xanh trắng nước đầy vơi
Chèo khua sóng liễu giữa vời tìm thơ

Ngày em xõa tóc đợi chờ
Phương xa giăng kín nét mờ ải quan
Cung thương xao xác hồn đàn
Sáu dây buốt lạnh sương ngàn vào khuya

Chùng như năm ngoái năm kia
Sầu chân phố thị còn chia dặm ngoài

Tóc em lên bậc trang đài
Nguồn mây xưa cuốn tình ai xuống mồ

Rừng mùa đau tiếng 'hít cô'
Có người tiếp mộng sông hồ vì em.

NGƯỜI KHÁCH NHỎ

Hãy vào đây, em ơi người khách nhỏ
Tôi âm thầm nằm bệnh suốt mùa đông
Chín mươi ngày con chim trời nhớ gió
Tùng khuya vui theo lệ nển tuôn giòng

Em vào đây hé giùm tôi cánh cửa
Chiều ngưng mưa, đêm chắc có trăng mờ
Tôi còn yếu, nhưng em đừng pha sữa
Lại bên giường ngâm khẽ một bài thơ

Và em hát lên, em reo, em nghịch
Tôi nằm nhìn giây lát sẽ lây vui
Sách nhiều lắm, nếu quyển nào em thích
Tôi cho em để được ngắm em cười

Tôi muốn đập tung bốn bề vách xám
Nhớ, chao ôi, từng dáng núi, hình sông
Buồn đã dứt một mùa đông âm đạm
Nhoài mình ra kịp đón nắng xuân hồng

Em đừng bỏ tôi, hỡi người khách nhỏ
Nụ cười em rạng rỡ những chiều mưa
Em đứng đó, tôi tưởng mình đứng đó
Vì ngỡ mình gặp lại tuổi thơ xưa.

KHÓC MỘT NGƯỜI THƠ

tiết Chế Vũ

Mười năm khóc chuyện buồn thiên hạ
Chừ cỏ xanh rồi, ai khóc anh ?
Bia mộ : người đi vào tuổi đá
Nghìn sao ngỡ ngác hỏi đêm thanh

Từ thuở nằm yên dưới mộ sâu
Nếu anh còn nhớ, nhớ về đâu ?
Chuyện lòng nói hết hay chưa hết
Còn nợ nần chi mộng buổi đầu ?

Anh phụ tình xuân, bỏ tuổi hoa
Quên đêm rờn rợn bóng trăng ngà
Quên chiều nắng nhạt mây vương núi
Bỏ ngõ rèm khuya gió thoảng qua

Hôm nao có một người con gái
Thơ thần tìm anh giữa nghĩa trang
Tôi biết người xưa anh đã gặp
Bên anh, bia mộ có tên nàng

Mai sau, có những người con gái
Nhìn lá thu rơi trước cổng trường
Trong những tim hồng anh sống lại
Mùa thơ vụn kỹ sáng yêu thương

Mắt tuổi xanh, chừ dục cỏ xanh
Mười năm lòng rách vá chưa lành
Mà thôi anh nhé, chiều nay đẹp
Đời vẫn cần thơ, tôi khóc anh.

MƯA ĐÊM THU

Đêm khuya nằm nghe mưa
Từng giọt buồn lưa thưa
Gieo đều trên mái lá
Như tơ sầu nghìn xưa

Bên thềm mưa rả rích
Mưa trùm kín không gian
Trời sục sùi đồ lệ
Mưa không tuôn vội vàng

Mà như lời kể lể
Mà như lời thở than
Ngày không soi ánh nắng
Đêm chẳng có trăng vàng
Ai chân trời góc bể
Ai lạc lõng cơ hàn
Ai thiếu bàn tay mẹ
Ai nặng sầu ly tan

Nghe mưa không buồn nhĩ
Tim cô không vỡ vàng
Hồn thơ vui hết ý
Cung bậc lạc phím đàn
Còn mơ gì mắt biếc
Nói chi chuyện đá vàng
Dù ai chờ bên cũ
Dù ai đã sang ngang
Lòng đâu còn thư thả
Để hồn mộng miên man
Lăn thân tìm cơn áo
Tình duyên cam bẽ bàng
Kê đi ngoài sương gió
Người về với giàu sang
Kính thành mờ cát bụi
Sầu tím mảnh trăng ngàn
Có phải mình cao số
Nên sự nghiệp muộn màng !
Hắn học mà câm nín
Là trai, ai thở than
(vui là vui gượng đây)
Lệ lòng như mưa tràn

Mưa, mưa hoài không dứt
Phòng lộng gió, canh tàn
Sầu xưa về ray rút
Đời còn bao kẻ hàn.

DỠ GIÁC CHIỀU XANH

Hẹn đã lâu rồi hôm nay tôi đến
Bãi gió rừng ngân vi vu vi vu
Xin diu em vào giấc ngủ mùa thu
Mi khép kín ngăn bầu trời giông bão
Tôi ru em bằng lời tim tái tạo
Bằng bàn tay thoát lưới đạn sa trường
Bằng tình tôi còn ấm nóng yêu thương
Đốt năm tháng đưa duyên về tuổi nguyệt
Mất những mùa xuân với nhiều lá biếc
Mất những chiều trăng ngọt tiếng tơ đàn
Buồn thì buồn nhưng chưa biết than van
Em chớ tưởng tôi quên đường trở lại

Vì hôm nay đường xưa tôi trở lại
Khung trời quen mây cánh mỏng thêu hoa

Vườn em đây còn thơm ngát hương trà
Đàn bướm nhỏ rập rờn vui ngộ cũ
Tôi trở về nhìn em vào giấc ngủ
Đề thấy mình không mất mát, chia ly
Tôi vẫn nghèo như thuở bước ra đi
Mắt vẫn sáng nhưng lòng nhiều thương tích
Ngủ đi em - thùy dương run tiếng địch
Đón giấc mơ xanh sau cửa mi sầu
Em là mình trên thác ngọc đèo châu
Soi bóng đẹp dưới chân cầu Ước Thệ
Em đừng hỏi, đừng bắt tôi kể lễ
Tìm nguôi quên, tôi không khóc hay cười

Bài ru này ngăn tiếng sóng xa khơi.

LỠ GIÁC

Ba năm thu mình nằm đọc sách
Năm năm không nói lời yêu thương
Mẹ già chắc đã nhiều tóc bạc
Sáu năm chưa về thăm quê hương

Đọc sách ba năm lòng vẫn tối
Lặng yên sao vẫn khó quên người
Trời đêm Sài Gòn sương xuống chậm
Đỉnh màn nghiêng đổ ánh trăng vơi

Nhà trọ gần bên khu nghĩa trang
Những đám ma đi không vội vàng
Người chỉ đến nơi đây là hết
Chiều nôi chiều lay lắt khói nhang

Láng giềng có hai cô học trò
Đêm học bài xong hát líu lo
Từ dạo hai người sang phố khác
Đêm chỉ còn nghe bà lão ho

Mình còn nằm đây đến bao giờ
Biết nói gì thêm cho ước mơ
Bạn bè mấy đứa ra đi hết
Mình chẳng mong ai, cũng đợi chờ

Quen mắt, vào khuya mình lỡ giấc
Giấc đời chừng cũng lỡ ! ô hay
Gối tay để tính thêm lần chót

Khói thuốc lành hơn men rượu cay...

SAO EM CÒN BUỒN

Sao em còn buồn
Xuân sang rồi đâu phải mùa nhớ thương

Luyến tiếc làm chi
Ngày xưa
Kỷ niệm
Em hãy ngừng tay kéo sợi tơ sầu
Đề ta đừng viết mãi áng thơ đau
Bản tình ca chưa vào nhịp cuối
Tình ơi tình, về đâu về đâu ?

Sao em còn buồn
Sớm mai này chim ca đầu ngõ
Lời chim rất thanh
Tay áo vôn vê tà áo xuất hành
Đi về hướng nắng
Trời đất giao duyên niềm yêu thâm lặng
Tơ không gian như có hẹn cây rừng
Nắng gọi thủy ngân
Lửa ân tình reo vui bếp ấm
Sao em nhốt tuổi xuân vào lòng cung cấm
Bốn mùa hoang lạnh đơn côi
Những bức tường nghiêm cấm ngăn lối mộng
Những chiều xanh lần lượt qua rồi

Bàn tay mùa xuân diu em dậy
Này đây phố đẹp
Này lối viên hoa
Đừng nghiêng tai về hướng gió đêm thu xa
Em hãy cùng ta tiến lên phía trước
Và em hãy nói lên lời nguyện ước
Dẫu muộn màng nhưng chưa trễ đâu em
Vì có ai ngăn máu trở về tim
Chưa thể thốt vẫn còn quyền hò hẹn
Đàn én tha phương
Đã trở lại với tình non ý biển
Dâng mùa xanh tiếng hát thanh tao
Em hãy cười lên vì xuân đã đến
Hãy bước nhanh nhanh kéo thời gian qua cầu
Hãy giữ lại những gì còn lại
Kéo nữa rồi than nắng quái mưa mau

Đời chưa hờ hững
Sao em còn buồn
Xuân sang rồi đâu phải mùa nhớ thương.

CHIỀU GIÓ THÁNG NĂM

Người gửi vào tôi cánh hoa phượng ép
Hoa phượng cuối mùa xứ Huế xa xăm
Người gửi vào tôi chiều gió tháng năm
Đường Thành Nội hoa phơi từng chầm máu
Và người bảo ; người rắc hoa làm dấu
Hoa đưa đường chờ 'Trọng Thủy' về thăm...

Hoa gọi tôi về chiều gió tháng năm
Gió rung rức, nắng ôm bờ nước cũ
Vi thuở đó còn thiếu lời tình tự
Nên lá đò không chở lá thư sang
Trên cành xanh hoa cứ nở cứ tàn
Đời quanh quẩn khuôn sân trường Khải Định
Linh hồn nhỏ chưa một lần ớn lạnh
Mộng chổi từ hương tóc tuổi mười ba

Định mệnh thường quên chua rổ : chia xa
Buồn vĩnh biệt đau nếp khăn, tà áo
Người cầu nguyện cho trời thổi gió bão
Tôi bình yên - lặng lẽ biết ơn người

Mộng trở về đầy hương tóc hai mươi
Sầu mắt biếc lộng màu thu Vỹ Dạ
Đêm Phú Vân Lâu thuyền trắng, bóng lá
Bướm vườn khuya thao thức mấy canh sương

Hoa máu ngày xưa còn rụng đầy đường
Người gửi cho tôi để càng thương nhớ
Có phải hồn hoa hay người nức nở
Ôi con đường tẻ lạnh dầu chân quen
Những viên chân trời, những neo không tên
Những ga xếp tàu chỉ ngừng khoảnh khắc
Xứ tuyết, miền mưa về đông lên bắc
Chiều không màu thêm nhạt sắc hoa cam

Tôi sẽ về thăm chiều gió tháng năm
Theo lối hoa rơi trên đường Thành Nội
Sao về muộn ? nếu người có hỏi
Tôi trả lời vì đợi đúng mùa hoa

Tôi lại hỏi người còn khóc chia xa !
.....

QUÊ HƯƠNG

Ngoài ấy bây giờ chưa nắng lắm
Nhiều hoa gạo đỏ nở bên sông
Tháng giêng có tiếng chim tu hú
Khung biếc trời mai én lượn vòng

Mực nước voi nhiều từ tháng chạp
Bờ sông hiện rõ bóng lau xanh
Nghiêng nghiêng bãi cát viền quê ngoại
Xóm bên đàng xa khuất lối quanh

Núi vỹ vàng mong ai nhớ ai
Tỉ tê lệ suối buồn đêm dài
Người đi từ mấy phương trời thăm
Núi biết sao chia nỗi cảm hoài

Ngoài ấy giờ đây mùa gió mùa
Xiêu xiêu quán nhỏ bên đường trưa
Vườn cau của mẹ hoa cau rụng
Giọt sáng rơi dường giọt nước mưa

Nhà ta dựng lại trên nền cũ
Một bức tường rêu kỷ niệm mờ
Tường đứng mang linh hồn thuở trước
Chờ che hai mái lá bây giờ

Bóng mẹ vào ra lối ngõ quen
Tóc sương dần xóa tóc màu đen
Nhớ con xa nhắm lời kinh nguyện
Khuya nổi nghìn khuya một ngọn đèn

Ngoài ấy... (nghe như xa cách lắm)
Mà thành xa cách cố hương ơi
Mỗi chiều ánh điện loang ngoài phố
Trông chuyến tàu ra lại ngậm ngùi...

NÓI VỚI ẢNH

Từ hai đũa xa nhau

Thơ không còn say đắm
Trời sao lấm mưa ngâu
Hoa ơi đừng nở chậm

Còn đâu giòng sông êm
Bờ xanh nâng sóng liễu
Còn đâu chiều trắng lên
Nhạc thùy dương hòa điệu

Còn đâu cậu học trò
Siêng mơ mà biếng học
Còn đâu cô học trò
Khó cười nhưng dễ khóc

Đâu khu vườn mộng ảo
Buổi sớm vui lời chim
Có mùi hương dị thảo
Anh ngò hương tóc em

Tim đâu bến cát xa
Nắng chiều chia nửa bãi
Tim đâu một loài hoa
Nở bên trời tuổi dại...

.....

Khi trời khuya trở lạnh
Gió buồn ru đêm sâu
Là giờ anh bắt đầu
Nói với người trong ảnh.

GỬI RA LÀN CUỐI

Tôi đến, em đương tuổi dậy thì
Đường Nam Giao đẹp bước em đi
Đế kinh ngời sáng duyên Tôn nữ
Sông Ngự chiều dâng tiếng trúc ti

Năm năm sách nở hoa Đồng Khánh
Mộng cũng xanh như tóc học trò
Vùng trán thanh cao, màu mắt biếc
Nụ cười, hoa bưởi kém thơm tho

Thuở ấy, hình như có một lần
Nhà em trắng sáng rải đầy sân

Nhìn tôi, em bảo : vành trăng thắm
Anh có mơ thì em sẽ dâng

Ai hay lời nói băng quơ đó
Thành tiếng đau thương của cuộc đời
Tình cũng lạnh như trăng bỏ ngõ
Nghìn sau chưa dễ gặp trăng ơi

Không dám hẹn hò, chôn ước mơ
Vấn vương chi để bắt nhau chờ
Đường sang Thành Nội chiều hoa rụng
Mấy nhịp cầu im giết tuổi thơ

Trải mấy mùa đông nương gác trọ
Lỡ tình, lỡ cả hội phong vân
Giữa khuya giấc bướm nhàu tâm sự
Lắng tiếng chuông chùa Diệu Đế ngân

.....
Hôm nay có một người ra Huế
Đi chuyến tàu đêm xuyên gió mưa
Nhớ lắm, nhưng còn gì để gửi
Cho người em gái nhỏ ngày xưa ?

Còn gì đâu nữa, có gì đâu
Lòng nát tan theo những bánh tàu
Kỷ niệm đã lên màu cổ độ
Vội theo nào thấy mộng ban đầu

Đêm mai tàu sẽ ngừng ga Huế
Có lẽ em đương thiếp giấc nồng
Em có thể ngờ giây phút ấy
Phương này tôi nghĩ đến em không ?

Tàu lại đi trong đêm gió mưa
Đạo này Huế đã lạnh nhiều chưa ?
Gửi ra lần nữa bài thơ hận
Là những dư âm vọng cuối mùa.

THÔI LÀM THƠ CHO EM
gửi Th.Ngọc

Thôi làm thơ cho em
từ mưa nhòa núi cũ

tính sao nổi đường chim
còn say trời viễn xứ

Thôi làm thơ cho em
là tạ từ tất cả
là chôn bao nỗi niềm
dưới trùng trùng băng giá

Mùa hoa soan tuổi nhỏ
ngày xưa là của nhau
mùa hoa soan còn đó
ai tìm ai nữa đâu

Trả em lời nguyện ước
 trả em nghìn trang thư
 trả em từng xuân hẹn
 trả em từng thu chờ...

Tôi xin đòi hương tóc
 của em - ngày ban sơ
 tôi xin đòi mộng ngọc
 mà thôi, vì bây giờ...

Bây giờ em đã mất
trời xa mưa mưa mau
bài trao em thứ nhất
tôi thêm đoạn tình sầu

Để rồi im mãi mãi
tôi không còn trông tìm
thương một thời trẻ dại
thôi làm thơ cho em.

SINH NHẬT

Người con trai ấy lớn lên
Hôn gươm chiến quốc đề trên cuộc đời
Buồn trông vật đổi sao dời
Mười lăm năm sóng trùng khơi vẫn gào

Mây đèo thác núi xôn xao
Tay gươm tay súng tay nào vẫy em
Xa chiều trăng rụng bên thềm
Vàng bay ngõ cũ đau niềm từ ly

Người con trai ấy ra đi
Phong ba nếp trán hàng mi lạnh lùng
Ngẩn ngơ nhập tiệc quân hùng
Gió lay thức mộng lửa bùng cháy thơ

Hỏi bây giờ là bao giờ
Mắt cay còn vướng sương mờ biển dâu
Lời cam ngăn tiếng nguyện cầu
Tóc bông xưa đã phai màu tuổi xanh
12.12.9162

THƠ LẠNH MÙA SƯƠNG

Tình chưa tan thành mơ
Em không là ảo ảnh
Nên anh còn làm thơ
Buổi tàn mùa chớm lạnh

Mùa sương chim nhớ núi
Hồn xao xác trông tìm
Mùa trăng thu vời vợi
Ngàn xa anh nhớ em
Chia nhau sầu một nửa
Dù ai thôi mong chờ
Vàng rơi ngoài song cửa
Buồn len trong câu thơ

Mây tím chiều chia biệt
Tiếng xưa mồn dư âm
Nói chi lời bi thiết
Cho tình đong lệ thắm

Hẹn chi ngày tao ngộ
Thêm tủi lá đò xưa
Thêm lạnh giòng sông nhỏ
Mỗi lần thu giăng mưa...

BÀI THỨ NĂM

*Gửi người trong tranh
qua nét vẽ của Hiếu Đệ*

Chị có về ngang lối ấy không
Gửi thăm, đâu dám hẹn tao phùng
Vàng thu đã nhuộm cây hồng chín
Hoa cúc vườn xưa gợi nhớ nhung

Chị ghé thăm em chiều bữa đó
Hồn em reo khê ; gặp thu rồi !
Mùa thu kỷ niệm, tình thu nhỏ
Thu của lòng em biết thế thôi

Thuở ấy em say mộng hải hồ
Mơ hoa trời lạ, bướm thành đô
Một đi, thuyền nhỏ chòm trên sóng
Sóng với thuyền quen chuyện hững hờ

Quê cũ vời xa ngút cánh chim
Có người thường vẫn đọc thơ em
Khi vàng thu nhuộm cây hồng chín
Một đôi phương nao một hướng tìm

Tâm sự sang mùa thu thứ năm
Tiếng xưa thành tiếng khóc âm thầm
Mắt ai đốt cháy trời Kinh bắc
Đốt cháy lòng em chị biết không ?

Vì em trót hẹn mỗi thu sang
Lại viết bài thơ gửi tặng nàng
Bốn bài thơ đã trao đi hết
Bài thứ năm đành viết dở dang

Tùng nhịp mùa đi không xót thương
Gì như tiếng trúc dậy chiều sương
Ồ không chị ạ, lời thu ấy
Biết đến bao giờ thôi vấn vương

Ở đây em chẳng còn thu nữa
Thuyền nhỏ, sông xa lạc mấy bờ
Dẫu nhớ nhung mùa hoa bướm cũ
Dặm buồn, gác gió khó gây mơ

Mai một chị về ngang lối cũ
Nhấn người hong tóc đợi thơ em
Rằng con người ấy truan chuyên lắm
Mất bốn mùa thu hãy cố quên...

NIỀM VUI HÔM NAY

- Có gì xa lạ lắm đâu anh ?
Là những người trai từ giếng đồng xanh

Mang hồn Nguyễn Huệ
Là những người trai bến sông, cửa bể
Máu hùng một thuở chinh Nguyên
Cười vui rời bến xa thuyền
Con sông lớn góp trăm giòng suối nhỏ
Đi từ buổi rục trời lửa đỏ
Súng bom chuyển đất quê làng
Lời nước non tha thiết âm vang
Nghiên bút khó xây thành chiến lũy
Tôi muốn nói : những người trai ấy
Trong đoàn quân bách thắng bây giờ
Say khỏi sa trường như say làm thơ
Vui chiến công như mừng mùa lúa mới
Điệp điệp, trùng trùng, ủa lên, tiến tới
Người chết rồi còn nuôi đất quê hương
Tóc xanh lấm bụi đường trường

Người ra đi
Có mẹ già em dại
Có mái lá chiều êm thở khói
Người yêu chưa biết khóc chia ly
Chưa biết phương nao là hướng biên thù
Để gửi áo ngự hàn khi mùa thu trở rét□

Vất núi muối rừng
Về trung du tương tư mưa Tây bắc
Bấp chân mang sọ đĩa Tháp Mười
Ôm súng trên chòi canh Kontum, Darlac
Gió đèo heo hút, nhớ xa xôi...
Thức giấc giữa khuya
Quanh mình đạn réo
Đại liên quát tháo, tiểu liên cười
Đẹp làm sao giấc ngủ đêm hai mươi
Giấc ngủ không bàng hoàng, mộng mị
Đoàn quân đi thu đường xa vạn lý
Buổi quân về đất nước rộn hương xuân.

Rồi những sớm mai gió nhẹ, sương hồng
Nhìn đoàn tàu xuyên Việt
Khói trắng giăng giăng rừng núi biếc
Còi vang, ý sống reo vui...
Anh lính chiến mỉm cười
Tâm tư cõi mở
Cho dù ngày đi trăm thương ngàn nhớ
Chừ cảm thông rồi nhịp thở quê hương
Nếp áo sòn vai còn bám bụi đường

Nhưng lòng nuôi tiếng hát
Anh vẫn còn đứng gác
Cho lúa vàng, hoa thắm, trời xanh...

Tình trai là thế đó
Hãy để tương lai nhắc chuyện chúng mình
Đi là đi
- Có phải thế không anh ?

NĂM CỤM NÚI QUÊ HƯƠNG

Anh thương binh về thăm nguyên quán
Một bàn tay vĩnh viễn gửi sa trường
Anh trở lại với bàn tay còn lại
Vẫy vẫy chào non nước quê hương

Quê hương anh
Mây giăng đèo A
Chiều ấu thơ êm ả câu hò
Nước mây nguồn sông hẹn về cửa Đại
Ngũ-hành-son năm cụm núi xanh lơ...

Anh lớn lên giữa bài ca châu thổ
Những mùa thu ngọt trái nam trân
Biển xa lộng gió
Thuyền lưới đầy khoang cá trắng ngần
Mẹ thường kể anh nghe
Chuyện mẹ cùng cha
Ngày xưa đôi lứa
Trai lành, gái đảm thương nhau
Bến nước sông sâu
Nhịp cầu, giếng xóm
Cô gái mười lăm hái hoa bắt bướm
Nắng sớm thêm vàng màu áo lụa Duy Xuyên
Cậu trai xóm dưới ngoan hiền
Đêm khuya khoắt học bài bên bếp lửa

Mẹ già thương hai đứa
Mẹ già cho lấy nhau

Vài bông cau, mấy liễn trà
Đám cưới đi ngang bờ sông hoa gạo đỏ
Biển rộng buồm xa ấm áp gió
Ngũ-hành năm cụm xanh xanh
Cha mẹ chỉ tay về với núi :

Mỗi ngón tay là một cụm Ngũ-hành
Năm cụm núi không thể nào thiếu một
Năm ngón tay không thể chia lìa

Lời mẹ đều đều.
Sương rụng vườn khuya

Anh ra đi từ mùa thu quê hương bốc lửa
Rừng xa, xa rồi những lúa nam trân
Mẹ đã già và cha không còn nữa
Mây giăng nhiều trên đỉnh Ai Vân.

Chiều hôm nay anh trở về nguyên quán
Một bàn tay vĩnh viễn gửi sa trường
Mẹ già đón anh

mừng vui
bờ ngõ

Mẹ khóc

mẹ cười

mái tóc rụng hoa sương

Không theo anh về bàn tay năm ngón
Nhưng về theo anh nghìn chiến công
Về theo anh sông đầy mấy ngọn
Mùa vui chim ca, cá trắng, cam hồng
Anh nhìn núi Ngũ hành năm cụm
Màu núi thêm xanh
Mắt bàn tay còn quê hương thăm thiết
Mỗi ngón tay dâng một cụm Ngũ hành.

Niềm vui hiện tại

Bếp ấm ân tình

Anh viết thư cho người yêu bằng tay trái
Đời vẫn xanh và núi vẫn xanh.

RU

Ôi tiếng ru nào như mưa xa khơi
Em bé nhà ai trái gió trở trời
Hai mươi mùa thu chưa mờ kỷ niệm
Bỗng đêm nay nghe lại tiếng ru hời

Súng lạnh chuyền tay giữa hai phiên gác
Lời ai ru gió nhẹ gửi qua hồn
Khi cao vút, khi lắng chìm, rời rạc
Như ngày xưa - như tiếng mẹ ru con

Sáu năm xa con chưa về thăm mẹ
Buổi gió mùa lên, ngõ gió quê hương
Con có mặt khắp chân rừng, bãi bèo
Vẫn nhớ về quê mẹ xứ thùy dương

Ở đó ngày xưa con côi mẹ góa
Mười nong tầm lờ chiếc nón quai thao
Ngày tháng chín sương mù phong núi đá
Mưa đầy trời, chiều tắt tự trên cao

Đêm hun hút, đà nô rung vách nứa
Mẹ nghiêng mình che bớt gió sông Thu
Con đâu biết mẹ nghèo cạn sữa
Và cứ đòi mẹ phải ngọt lời ru

Ôi tiếng ru buồn như mưa thu rơi
Tình thâm từng câu, sữa ướp mỗi lời
Tiếng nức nở khi con đau, mẹ sợ
Tiếng ngân dài khi mẹ khỏe, con vui

Con lớn lên thuộc lời ru của mẹ
Yêu lời ru như yêu bản dân ca
Nhờ lời ru, con được gần tuổi bé
Nhớ lời ru, con thấy mẹ chưa già

Đời lưu động con làm sao nhớ hết
Những tên làng, tên xóm đã đi qua
Con thuộc thêm nhiều bài ru thấm thiết
Chép để dành gửi biếu mẹ quê xa

Phiên gác chưa tròn, sương khuya rụng trắng
Lời ai ru đã tắt tự bao giờ
Làng ngủ thiếp dưới trời đêm im vắng
Có bao người ngon giấc hát trong mơ !

BA MẢNH QUÊ TÌNH

Ơi quê mẹ sông dài chia mấy nhánh
Đẹp khôn cùng giòng tóc lượn thiên thu
Nắng xuống bãi cho cát vàng lấp lánh
Chiều sương pha chót núi lân trong mù

Ơi quê cha đất lành cây trái ngọt
Mật phù sa nuôi ruộng lúa, đồng ngô

Cuối đời cha mùa xuân chưa trở lại
Cha có nghe xuân khúc chuyển trên mồ ?

Oi quê em trời xanh như dáng mộng
Nụ duyên đầu trao cánh bướm ban sơ
Hương tóc em trở thành hương cuộc sống
Đôi chân tôi thêm sức mạnh không ngờ

Ba quê hương trong quê hương lớn nhất
Có giòng sông, bóng núi, có ân tình
Có đủ buồn vui người còn kẻ mất
Có những chiều tui nhục, sớm quang vinh

Tôi khôn lớn giữa quê cha quê mẹ
Tuổi tình yêu hướng mắt vọng quê em
Hai mảnh đất gửi cuốn nhau, tuổi trẻ
Một phương trời tha thiết gửi con tim

Vì tôi yêu, yêu ba mảnh quê tình
Vì tôi thương cha, thương mẹ, thương mình
Nhận cách biệt để làm nên hội ngộ
Vui lên đường dâng hiến cả ngày xanh

Lửa tuổi hai mươi này, tôi tiến bước
Súng trong tay nghe núi chuyển, sông gầm
Người đi trước đang vẫy tôi phía trước
Đường còn dài ai tính tháng cùng năm

Oi, ba mảnh đất quê tình thân mến
Tất cả là xương, thịt, máu và tim
Tôi ra đi năm năm làm lính chiến
Vì giống nòi, vì cha mẹ, vì em

Đi để giữ những gì không thể mất
Xưa, bây giờ và cả đến ngàn sau
Tôi nhỏ bé của quê hương lớn nhất
Ca bài ca thể hệ ngẩng cao đầu

Góp ý chí thành lời hô đuổi giặc
Vun tương lai bằng chiến thắng hôm nay
Đời rộng mở tin yêu vào ngõ mắt
Nước gọi mình, xin đáp - có tôi đây !

LÊN

Về thăm xứ Bụi Mù Trời
Sao buồn muôn thuở hỏi người cao nguyên ?

Cồng lời nhạc núi trao duyên
Suối xa ngỡ tiếng đào nguyên gọi mình
Trung châu : mùa nhớ hoa quỳnh
Hành trang của chuyến đàng trình nhẹ tênh

Đỉnh mờ xe ngại đường lên
Người trên lưng ngựa, ngựa trên lưng đèo
Mây ùn trốn gió Cheo Reo
Khói thơm nếp mới, buồn nghèo chờ xuân

Dừng đây súng vọng đêm rừng
Thương con chim lạ vội ngừng tiếng sương
Kontum ngút khói sa trường
Dây căng cánh ná vút đường tên bay

Chiều sương Đà Lạt voi ngày
Thư xưa ai hẹn chốn này tìm nhau
Quần quanh lạc lối ban đầu
Chênh vênh phố núi còi tàu vọng âm

Chim ơi cho nhắn Lâm Đồng
Chưa về xuôi được nhưng lòng về xuôi
Blaos, thơ đẹp tình người
Chén trà thơm đọng duyên cười cổ nhân...

Người vui chia trúc rượu cần
Bản cao chia nắng chiều xuân Việt-Lào.

KHÔNG CHỨNG TÍCH

Tìm lại dấu chân người trên cát
Thấy gì đâu nữa bên sông ơi
Hoang mang bãi vắng chiều rơi chậm
Tất cả chìm trong sự đổi dời

Mưa sớm nguồn cao mờ núi cũ
Cuối giòng, trời trở rét chưa em ?
Một đi lỡ mấy mùa thu hẹn
Bốn hướng trời xa lạc hướng chim

Tìm lại đôi sim chín thuở xưa
Đến đây như chữa đến bao giờ

Màu hoa màu áo em thuở trước
Hoa của tình em, áo của thơ

Đôi hoa nở trọn, áo em đâu
Tôi đứng trông trời thăm thăm sâu
Bỗng sợ hoàng hôn chậm chậm đến
Giám tôi trong mảng lưới đêm sâu

Tim lại em trong chiếc ảnh mờ
Cho lòng được nói tiếng vu vơ
Chao ơi, ảnh đã phai hình bóng
Giấy cũng nhàu theo chút mộng hồ

Mắt em khép kín hồn sông Lệ
Từ đó trường giang rẽ mây giòng
Từ đó tôi thương hoài tuổi đại
Nghìn khuya đêm lệ nên khuya chong...

NUỚC MẮT NGƯỜI VỀ

Em trở về gục khóc trên vai anh
Mùa xuân vui lửa phượng rực đầu cành
Say nắng hạ, con vành khuyển biếng hót
Núi xa vời như cũng nhạt màu xanh

Em trở về gục khóc trên vai anh
Làn áo bạc ảm nồng hơi nước mắt
Kính thành ấy vẫn cứ buồn trầm mặc
Từ em đi bóng khuất hướng trời xa
Về chi em khi liễu héo, thông già
Tên đường dỗi, người đưa thư đã chết
Vườn bỏ ngỏ, trăm loài hoa nở hết
Nhụy úa tàn rơi rụng khép phong sương
Sao em không về kịp buổi thùy dương
Reo tha thiết tiễn ngày thu tắt chập
Tà áo mỏng mênh mông trời say đắm
Thơ bay lên nương cánh mộng thiên thần
Sao em không về kịp một đêm xuân
Tiếp lửa nén qua mùa sương lịm bắc
Thiên nhật ký mất đi ngày thứ nhất
Chỉ còn nghe ray rút điệu bi ca
Mà chính em lượn nhẹ ngón tay ngà
Từng giọt nhạc động buồng tim rớm máu
Cung phím đó, xin mời em đọc tấu
Những âm sâu hiu hắt bóng chiều nghiêm

Anh còn gì giữ lại gửi cho em
Tay vụng dại khó ôm tròn hạnh phúc
Xếp kỷ niệm trong góc buồn ảm mục
Nghe tháng năm gặm nhấm phiến linh hồn
Có bao giờ nước mắt xóa cô đơn
Em cứ khóc vì em chưa được khóc
Đề hoài niệm chút tình xưa tuổi ngọc
Lắng về xưa nghe tiếng nói ban đầu

Mai xa rồi vai áo lệ ai lau ?

BÀI TRONG NHẬT KÝ

Tháng hai từ biệt kinh thành
Tàu rời ga Huế đưa mình vào nam
Sớm mùa sương muối căm căm
Người đi quên hẹn về thăm kẻ chờ

Trời xa thỏa cánh chim thơ
Năm năm quân trấn bên bờ Tiền giang
Tiếng gà rơi mỗi trưa vàng
Trưa trưa lại nhớ bóng làng, bóng em

Bây giờ mùa ngát hoa sim
Màu rung rức tím khơi niềm từ ly
Nẻo cao ngọc gió biên thù
Tình thơ gặp một chu kỳ nhớ nhung

Ngàn cây ngàn cây trùng trùng
Lửa rừng khuya lửa bập bùng trắng đêm
Buồn hoang như núi không tên
Suối xuôi đường suối, mình lên ngã nào ?

DÂNG

Thưa, bài tình ca chưa xong
Đêm đêm gác gió còn chong ngọn đèn
Ngỏ lời vĩnh biệt không quen
Nên trang tuyết bút còn chen ý sâu
Hẹn về kể chuyện xưa sau
Mà e lỗi cỏ thu dầu dầu phai
Nợ rừng mây lúa măng mai
Nợ quê hương trả tình hoài mười năm
Nợ em phí tuổi trắng rằm

Vào đời trót nhận thân tầm nợ dâu
Tù đi qua những nhịp cầu
Thưa, lòng tôi vẫn nuôi màu trời thơ
Tôi là tôi của bây giờ
Vẫn là tôi của em chờ ngày xa
Đêm, tìm đâu tiếng chim ca
Giòng trăng lạnh rớt sương nhòa mấy phương
Đèn lay chao bóng khung tường
Khuya vui chim mộng lạc đường bay sang
Trang thơ lòng nét thu vàng
Dành cho em với hai bàn tay dâng.

NGỌN ĐÈN

Nhà em nhà anh cách mười con phố
Qua ngã ba rồi sang ngã tư
Vi bởi nhà anh số chồng lên số
Người đưa thư vất vả lúc đưa thư

Lòng hèm hẹp, gác trọ nghèo khiêm nhường
Đèn dầu hôm không đủ sáng làm thơ
Phố chật chội khó tìm ra phương hướng
Tiếng ồn ào len lỏi cả trong mơ

Em đến buổi chiều, nắng xuyên cửa sổ
Vàng trán thanh tao lấm tấm mồ hôi
- Bao nhiêu nóng đờn đầy căn gác nhỏ
(anh than van đề chữa thẹn, em cười)

Và một tháng ba mươi đêm đều đặn
Từ bao lơn, anh ngắm chám đèn xa
Từ chỗ ấy đi rẽ vào quăng ngắn
Là nhà em đương ngủ dưới sương sa

Nhà em đây, nhưng anh đâu dám đến
Chỉ thả thơ qua ngõ những chiều thương
Công thì rộng mà then cài, lối nghẽn
Vườn đầy hoa mà khóa kín phong hương

Đường không xa nhưng chúng mình vẫn cách
Vẫn tìm nhau mơ ước buổi chung nhà
Có đôi bóng không rời nhau trên vách
Đêm thu tàn vừa đủ đắp chăn hoa

Chiều oi ả, có tay anh hầu quạt

Xin mời em vào giấc ngủ bình yên
Chân trời mới đầy lời thơ tiếng hát
Mùa xuân xanh thoải mái cánh chim hiền

Từ buổi em theo những nàng áo đỏ
Buồn hay vui thành chuyện của hôm qua
Bao nhiêu nhớ dồn đầy căn gác nhỏ
Người đưa thư không một bận tìm nhà

Rồi những đêm lòng băng khuâng, thỏn thức
Tựa bao cơn anh ngắm chầm đèn xưa
Đốm sáng nhỏ hay mắt sầu rừng rúc
Không gian buồn như có rắc tơ mưa...

THÁNG ĐỢI NĂM CHỜ

Ôm bóng núi ngàn năm sông thỏn thức
Mỏi mòn trông, núi vẫn đứng đứng tình
Thương thành giận, sông cau mây âm ức
Sóng vang âm nhưng núi vẫn làm thính

Núi tro trọi nghiêng đầu soi bóng nước
Thắc mắc lòng muốn hỏi áng mây trôi
Mây không đáp, lưng trời thả bước
Núi nhìn sông, vò vò, khóc không lời

Sông có động, nhưng theo chiều đã vạch
Tội tình chưa, nước không thể lên ngàn
Cứ mỗi giao mùa, lòng sông chuyển mạch
Từ nguồn xa vọng lại tiếng than van

Bên sông quen, núi mang nhiều tâm sự
Đêm đìu hiu nghe sóng vỗ chân ghềnh
Xa cách bao nhiêu mà lời tình tự
Trao về đâu ? lòng sông núi mộng mênh...

Núi cứ ngỡ sông vô tình, bội bạc
Sông thì buồn và trách núi thờ ơ
Nhưng sông núi xa nhau vì lẽ khác
Chẳng thương nhau sao tháng đợi năm chờ ?

Tuổi của sông cũng già theo tuổi núi
Tuổi cuộc đời : dâu bể biết bao phen
Núi sâu khổ lệ tuôn thành nước suối
Sông u hoài cau mặt sóng lăn tăn

Trường tương tư phải tính bằng thế kỷ
Than với trời cao, gió lộng, trăng mờ
Mong địa chấn - hẳn là điều vô lý
Thì núi sông còn đợi đến bao giờ ?

KHUYA

Sương buồn đẫm lạnh trời khuya
Thời gian câm nín bốn bề tịch liêu
Bầy sao vừa rụng sau đèo
Suối khan nhạc đá tiễn chiều quá quan
Gối tay mà nhớ thương tràn
Màu trắng châu thổ, điệu đàn để kinh
Tiền thân vương nợ đấng trình
Đường xa lui thối một mình mãi sao ?
Muốn về nhưng biết về đâu
Công danh lỡ dở, nhịp cầu chênh vênh
Sóng chưa lặng, chửa quay thuyền
Ngửa bàn tay thả cái duyên buổi đầu
Còn nghe cá nước thương nhau
Nửa hoài nhân ảnh, nửa đau thế tình
Chút lòng xin gửi đài vinh
Đời sao cứ dựng trường đình tiễn đưa
Năm mơ giấc ngủ mùa xưa
Đâu đây dường có âm thừa mẹ ru.

NGƯỜI VỀ VỚI NÚI

Mai em về xưa thượng
Núi tiếp núi chập chùng
Mây xa mờ phương hướng
Chân em có ngại ngừng

Mai em về xưa thượng
Khói buồn chiều nhẹ bay
Nhịp khèn đau âm hưởng
Hồn em có sầu lây

Mai em rời châu thổ
Mang theo sắc hương rừng
Hoa núi tìm lại núi
Lòng em có rung rung

Mai em về bản nhỏ
Nghe cộp gằm đêm thâu
Có nhớ nhung đồng cỏ
Có thương người trung châu ?

XIN LỖI MỘT NGƯỜI XA

Bởi da thịt mùa thu mất nhiều hương phấn nữ
Màu nắng xuân sơ ướp khói sa trường
Bởi tiếng bom gằm đìm mất tiếng yêu thương
Đời lăm ngã nên người đi dễ lạc
Muốn tìm nhau nhưng mỗi đoạn đường mỗi khác
Phương hướng bao la mây dựng kín chân trời
Thế kỷ chúng mình xa lạ quá em ơi
Đất băng giá lạnh đôi bàn chân nhỏ
Em là giọt sương cài trên lá cỏ
Tôi hững hờ đi làm kẻ rất vô tình
Gió sẽ qua và em sẽ rơi nhanh
Tôi ngoảnh mặt bởi thấy mình yếu đuối
Những ảo ảnh hôn mê tâm tay với
Vòng quần quanh mỗi mệt kiếp tùy tình
Bài cho em viết mãi viết chưa thành
Thơ vương đục những ưu tư thầm kín
Vào hội nhân gian tôi giữ phần câm nín
Lòng bàn tay nhợt nhạt máu hoa niên
Gác gió nghìn khuya rờn rợn tiếng cười điên
Tôi hoảng hốt :

- có phải mình không nhỉ ?

Mình đang thức hay mình đang mộng寐 ?
Nhà ta đâu, em đại, mẹ ta đâu ?
Con nhận thời gian đan mãi sợi tơ sầu
Tia nắng biếc chưa một lần qua cửa
Tôi không hứa vì sợ mình thất hứa
Thôi làm thơ để khỏi tủi cho thơ
Ôi những trang thư mực thấm ý mong chờ
Đành vô nghĩa khi trở thành kỷ niệm
Em phương ấy vẫn là em kiêu diễm
Của mùa xuân thơm ngát lúa trính nguyên
Có bao giờ nghe lại tiếng đầu tiên
Em đã thốt thưở trời chưa nổi gió
Hãy gọi về hay trả về tuổi nhỏ
Thêm một lần xin tha thứ cho nhau
Thêm một lần xin cố giận hờn nhau
Cũng vô lý như buổi đầu say đắm.

Bởi nếp áo ngày đi còn vương bụi lấm
Đường đã xa rồi, đường cứ xa thêm
Dù có đôi lần tôi khẽ nhắc tên em
Lời lạc lõng giữa vùng đêm không hết
Nhánh cô đơn khi trái sầu đã kết
Miền hoang vu đâu nữa gọi hồn chim

Không giận hờn, xin tha thứ, nghe em !

MÙA XUÂN TRONG MẮT EM

Em vội chào xuân quên điễm trang
Áo tơ vàng nhuộm nắng xuân vàng
Riềm mi khẽ động mơ hồ nhạc
Cung phím trời mây trời nhịp nhàng

Xuân đến từ khuôn mặt dậy thì
Ngón măng mười búp thả xuân đi
Trần gian hoài vọng thanh bình điệu
Đôi mắt em như có nghĩ gì ?

Có biết chim mùa mơ gió xanh
Niềm xuân man mác ý quân hành
Ngàn xa sương khói vậy chiều mộng
Trăng núi rừng thương liễu thị thành

Nhân ảnh chìm sâu đáy mắt ai
Một mùa xuân cũ, giấc xuân dài
Gió xuân từ độ nhàu binh lửa
Đường cứ xa dần, bóng chữa phai

Em có buồn không, có đợi không
Mùa chưa trả vẹn lúa xuân hồng
Chiều êm, mây trắng nhường chân núi
Xuân vẫn còn thương kẻ nhớ mong

Hương mắt hoài xuân khó đổi dời
Lời xưa mặt đá nét xuân vui
Rượu mùa sau hẹn mừng duyên trước
Men dây mười phương ngát gió khơi.

SUY TU'

Thêm vài nét suy tư
Hần trên vàng trán rộng
Ngày hai mươi già từ
Tuổi đời xưa tuổi mộng

Ly hương, sầu ánh mắt
Từ đầu mùa chia phôi
Lời yêu thương chợt tắt
Gió lạ buốt vành môi

Tơ buồn ngăn nhãn tuyến
Cười gượng thành cười điên
Gò má cao hiển hiện
Đâu khuôn mặt chữ điền ?

Trước gương, nhìn mấy bận
Thắc mắc một hình hài
Lòng hỏi lòng vớ vẩn
Bóng mình hay bóng ai ?

VƯỜN

Bình minh thả nắng đuổi xua đêm
Trong lá cành xanh rộn tiếng chim
Mây ả Hồng, Lan vừa thức giấc
Chờ mong gã bướm hẹn sang tìm

Có bàn tay gió vùn vè liễu
Liều then, làm rơi chuỗi ngọc sương
Giậu biếc tơ hồng giăng mắc tóc
Nàng Mai khoe sắc, Huệ dâng hương

Có cô con gái thăm vườn sớm
Thăm cỏ nhung tơ đặt gót hài
Nâng má hoa hôn cười chúm chím
Hoa thật, hoa người - đẹp cả hai

MIỀN TRUNG

Anh về Trung có gặp mẹ tôi không
Màu lúa xanh non đã phủ cánh đồng
Em gái tôi biết đánh vần chưa nhỉ
Cô lái đò còn đợi khách sang sông ?

Miền Trung, miền Trung quê ta nghèo lắm
Núi cướp đồng, biển lấn, đất trôi màu
Xuân qua nhanh mà nắng hè tắt chậm
Căn cổ cây vườn, úa héo ngàn đầu

Chiều Trường Sơn u uất mây giăng ngang
Thác réo xa xa chuyển động non ngàn
Đá sừng sững tro bóng hình dị sử
Nguồn luân lưu núi gửi lá thu vàng

Đèo Ải Vân cách ngăn tình Huế - Quảng
Người bên ni thương nhớ kẻ bên tê
Sương khói cũ vẫn che mờ bóng dáng
Bài thơ trong lưu bút chữ ai đề

Non nước ấy qua bao mùa chinh chiến
Súng bom rền, khói lửa nám quê hương
Vệt lửa khói, những thiên thần hiển hiện
Từ những con người chỉ biết yêu thương

Chân kiêu dũng rộn âm hài chiến dịch
Gió lốc Trường Sơn tiếp sóng Thái Bình
Quê ta nghèo nhưng quê ta vô địch
Tiếng xung phong giữ tiếng hát ân tình

Ai tắt được điệu mái nhì, mái đẩy
Trôi trên giòng sông đêm êm như thơ
Ai ngăn được dừa Tam Quan ngọt nước
Nhạc thùy dương ôm áp giọng hò lơ...

Mẹ ngàn xa - sáu năm rồi mẹ hỏi
Con chưa về, tóc mẹ trắng nhiều không ?
Chiều mưa bắc gió sông Thu với vợ
Lửa ai nhen cho mẹ bớt se lòng !

NHÂN HOÀNG THÀNH CÓ NGƯỜI TÔN NỮ

Hôm qua có người quen về Huế
Đi chuyến tàu đêm
Ga buồn
Mưa nặng
Anh nghĩ về em nhưng không quà gửi tặng
Còn rất nhiều sầu đau đâu nữa gửi cho em

Chừ còn gì đâu gửi ra Huế nữa

Mất hết từ ngày đi
Mất hết từ hôm bắt đầu thương nhớ
Đường xa có lắm biên thù

Vì biết sẽ buồn nên ngày xưa anh không hứa hẹn
Vì giông tố nên thuyền không cập bến
Vì em là chim hót giữa hoàng thành
Vì anh là mây trời còn luyến trời xanh

Không cho gì nhau
Mà chừ phải trả
Hãy trả cho anh nghìn khuya sầu
Nghìn lần tìm em trong mộng biếc đêm sâu

Anh trả lại em cả kinh thành mưa bụi
Mưa mờ đáng trúc Kim Long
Mưa rắc lệ cho Nam Giao buồn tủi
Vườn Nguyễn Hoàng hoa chẳng nở chiều đông

Làm sao trả công em
Mấy mùa phượng nở
Mấy thuở phượng tàn
Mấy thuở hoa rơi ngập đường Thành Nội
Tính tháng tính năm xuân biếc, thu vàng

Có đòi lắm cũng khó bề trả được
Không chứng nhân mà không thể chối từ
Nếu duyên số đã đoan từ kiếp trước
Thì bây giờ anh vẫn vụng đường tu

Còn gì nữa - dù không đòi không trả
Không hỏi về : em có đợi anh không ?
Chân trời cũ, anh trở thành khách lạ
Làm phé vương để được nhớ hoàng thành

Xưa thắc mắc, chính là đây em nhé
Màu thời gian nhuộm tím ước mơ rồi
Em có khóc dặm ngàn anh biết thế
Kiếp độc hành không thể bước chung đôi.

VƯỜN LẠ

Khi cánh bướm thời gian
Về thăm vườn kỷ niệm
Tưởng mùa xuân chưa tàn

Hoa còn khoe sắc tím

Tiếng mùa quên nhẩn nhủ
Bướm mãi vui đặng trình
Đâu hay vườn hoa cũ
Nắng lửa giết màu xanh

Bướm vốn loài lãng tử
Tìm hoa và yêu hoa
Đương thốt lời tình tự
Đã mơ hương rừng xa

Tháng năm không chờ đợi
Bướm còn bay còn bay
Thoảng nghe chiều gió mới
Xao xác nhớ hoa gầy

Vào thu, vườn quạnh quẽ
Tùng hạt sỏi cầm lời
Tùng sợi ngâu rắc lệ
Mây xám che khung trời

Chập chờn đôi cánh mới
- Có phải vườn xưa đây ?
Rồi tưởng mình lạc lối
Lìa vườn, con bướm bay

VÌ NGƯỜI ĐI CHINH CHIẾN

Thuở người đi chiến chinh
Lá ngô đồng chưa rụng
Hờn căm nung thép súng
Hành khúc rộn đêm trăng
Người có nhủ em rằng :
- Giặc tan, anh trở lại.

Rồi người đi, đi mãi
Quên tiếng hát đêm thanh
Quên những buổi chiều xanh
Quên người yêu tuổi nhỏ
Tay nào gây sóng gió
Tay nào thả chim câu
Ai khóa mộng ban đầu
Thuở tình em mới nhuốm
Ai nữ suy tuổi bướm

Thành tuổi đá tuổi vàng
Ai khơi sầu ly tan
Cho đôi tim nức nở.

Chưa trọn lời than thở
Người dứt áo ra đi
Một hồn vọng kinh kỳ
Một hồn nương trận tuyến
Chờ tin, tin chẳng đến
Gửi thư, thư lại về
Bến thu buồn chân đê
Mưa thu sầu cỏ nội
Tương tư nhàu tóc rối
Mưa đấng lệ mong chờ
Gửi giọt máu trong thơ
Phổ lời than trong nhạc.

Từ quân thù tan tác
Non sông lặng súng ròi
Đường về nào xa xôi
Sao người chưa trở lại
Em từng chờ trên bãi
Đò sang, không thấy người
Em từng chờ trên đò
Màu hoa sim hoang dại
Em hỏi người quan tái
Người lặng lẽ cúi đầu.
Trời loáng thoáng mưa ngâu
Gió tàn thu hiu hắt

Mộng ngày xanh đã tắt
Lửa ân tình chưa phai
Hôm nay, rồi ngày mai
Năm qua rồi năm tới
Người ta vui như hội
Người ta hát như chim
Vò võ chỉ riêng em
Ôm sầu thương hóa đá
Đề giữa ngàn hoa lá
Lá hoa ủ hận tình

Vì người đi chiến chinh...

HÌNH ẢNH

Chiều chiều tôi qua ngõ
Nàng đọc sách ngoài hiên
Bên người em gái nhỏ
Nắng lười xa chân thêm

Tóc chị dài như suối
Tóc em lộn trái đào
Hai chị em không nói
Mà âu yếm làm sao

Đôi khi nàng lặng lẽ
Nhìn mây trời trôi ngang
Để mặc em gái bé
Quàng vai, nghịch tóc nàng

Có lúc nàng bỏ sách
Tay nựng má em thơ
Đôi bóng hình trinh bạch
Nhìn nhau đến bao giờ

Len lén trông cảnh ấy
Tôi chỉ muốn dừng chân
Nhưng ngại nàng trông thấy
Bước đi, lòng băng khuâng

Tôi chưa rời phố trọ
Vì ngại xa hai người
Dù nàng chỉ xem tôi
Kẻ thường đi qua ngõ

Đời bỗng dưng sóng gió
Tôi vội vã lên đường
Lần cuối cùng qua ngõ
Rồi mãi mãi nhớ thương

Chiều nao tôi trở lại
Qua phố cũ đường xưa
Không có người chào hỏi
Vì không người tiễn đưa

Đường, vẫn con đường ấy
Chiều, vẫn chiều không màu
Vẫn em thơ ngồi đấy
Nhưng nàng đâu, nàng đâu ?

Một cái gì quen thuộc

Đã mất hẳn trong tôi
Hai chị em ngày trước
Sao thiếu mất một người ?

Bỗng nhiên lòng ngào nghẹn
Lòng vương vương mạch sầu
Mình buồn ai biết đến
Vì ai bắt mình đâu

Tôi lại rời phố trọ
Vì đã xa một người
Vì nỗi đau không lời
Mỗi chiều đi qua ngõ...

NHÂN ẮNH

Sương loang, ngày lụn, chiều đi
Năm năm hẹn ước còn gì nữa em
Mãi mê làm kẻ đi tìm
Rừng xưa có nhớ cánh chim giang hồ

Chiu em, thơ chín mùa tơ
Cỏ bông mây trắng vương bờ ruộng xanh
Tin xuân về ngự đầu cành
Cho tôi giọt nắng vàng hanh sườn lòng

Duyên mùa nhạt ý thu đông
Thương con chim sáo sang sông gọi đàn
Lời chim tắt giữa chiều hoang
Rừng hoang vẫy lá suối khan giọng buồn
Nước đâu còn trở về nguồn
Mùa xuân không đến với hồn tha ma

Mắt em sao lạc đêm tà
Tóc mây còn mắc bông trà quê thơ
Ôi bàn tay gãy ra mơ
Tùng đêm gửi mộng lên tờ giấy trinh

Nhìn em tôi lại gặp mình
Bơ vơ với chuyên độc hành dài lâu
Dừng đây gió mới nhen sầu
Hoa rừng xuân gọi nhớ màu áo em.

MỘT PHƯƠNG TRỜI NHỚ

Mùa thu đó quê mình trắng rất thắm
Xóm tơ tằm thân thiết đứng bên sông
Cam hái vội, gặt gù khen : ngọt lắm !
Hoa vườn chùa len lén trộm vài bông

Lớp đồng ấu, trên đường thơm đôi bóng
Nắng : chờ nhau; mưa bắc : nép chung dù
Chưa hề nghĩ có lần sông dậy sóng
Giấc trưa chìm theo điệu gáy chim cu

Anh chị chúng mình vui mùa gã cười
Cha mẹ chúng mình vẫn nghiệp nông tang
Đêm tháng tám sương vương mùi rạ mới
Trống xuân thu hai bận rộn đình làng

Con Bích, con Ngân, con Hà, con Tố
Thằng Đào-cao, thằng Hải-móm, Thi-gày
Cầu Bà Đội, bến Trâu Dầm, Đồi Gió
Với chúng mình. Với bướm. Với chim bay...

Với chuỗi ngày xanh tưởng không thể mất
Giờ chia ly không có điếm bao giờ
Ôi thân mến, mảnh quê tình thứ nhất
Vun cuộc đời và ký thác ngây thơ

Nếu biết trước, bây giờ người một ngã
Thì thủa nào ta lại thiết tha hơn
Tôi đã hôn từng thân cây chiếc lá
Ôm cái ngày xưa giữ mãi trong hồn

Từ tôi đi chưa gặp màu trắng thắm
Anh có lên đồi Gió, nhớ tôi không ?
Tôi vẫn nhớ buổi chiều mưa lâm tẩm
Một thằng đi, mấy đứa ngẩn ngơ trông

Và, anh nhi, lũ thằng Đào, con Tố
Mỗi đứa về đâu, no ấm, long đong ?
Đời đã xóa giấc mộng lành tuổi nhỏ
Mà sông xưa “nước vẫn chảy xuôi giòng”

HỎI

Nàng sắp về chưa, hỏi bến sông
Hỏi mây, mây có biết cho cùng

Hỡi trăng mười sáu, hoa mùa thắm
Nàng sắp về chưa, có biết không ?

Nàng sẽ về ư, sắp đến chưa
Nàng về sớm nắng hay chiều mưa
Ngày mai, ngày mốt, bao giờ nhỉ
Ai sẽ chào ai, ai sẽ thưa ?

Nàng về bằng xe hay bằng thuyền
Thuyền dừng bến cát buổi trăng lên
Xe ngừng phố chợ chiều vui nắng
Cả một miền thơ đương gọi tên

Áo nàng màu trắng hay màu xanh
Trắng của thơ ngây, của dịu lành
Xanh của yêu đương và của mộng
Của trời kỷ niệm sắc thiên thanh

Lòng ơi, bớt vội, bớt nôn nao
Hãy cố cho ngoan một tiếng chào
Nàng sẽ cười hay mình sẽ khóc
Ta hỏi mình hay hỏi chiêm bao...

VI LÔ

Vi lô rập gió đôi bờ
Thuyền xuôi chở nổi sầu thơ nặng thuyền
Qua mùa bắc động truân chuyên
Với đầu sóng bạt với phiên lênh đênh
Đã qua nhiều bến không tên
Trăng lang thang rải buồn lên giang đầu
Dặm dài gió cuốn mưa mau
Rung rung cát bãi xanh màu trời xanh
Buồm nâu cánh nhỏ mong manh
Lửa xuân hồn trúc thôi đành chia xa
Về nghe châu thổ reo ca
Thuyền chao thuyền lướt thuyền qua mấy bờ
Trung du choàng áo thu mờ
Mùa sương khói nhắc mùa thơ hồi lòng
Viên mi núi biếc che vòng
Tiếng nguồn dứt gọi đầu giòng quanh quanh
Bỏ sông vào chuyến hải hành
Đã nghe hồn sóng cầm canh đợi chờ
Phiên dài khắc khoải đêm thơ
Vi lô ngơ ngác đôi bờ vọng theo.

BUỐM

Dạo trước anh về chơi
Ngõ nhà em nhiều bướm
Mây thêu hoa nền trời
Ngăn đường con én lượn

Em đón anh đầu sân
Lung linh màu tóc nắng
Anh hỏi em mùa xuân
Sao mắt buồn xa vắng ?

Bướm theo anh rời ngõ
Năm con rồi mười con
Một khung trời tuổi nhỏ
Đầy hoa bay rập rờn

Chuyện chúng mình khởi đẹp
Từ những lá thư xanh
Có nhiều con bướm ép
Quê nhà em gửi anh

Hai mùa xuân chiến trường
Hai mùa xuân chờ đợi
Mong tin người hậu phương
Hồn bướm không chuyển tới

Khi rừng nghiêng nắng sáng
Khi đầu núi trắng chìm
Triều thương dâng lai láng
Lại nhớ bướm vườn em.

BÂY GIỜ

Tôi còn gì cho em nữa đâu
Năm năm như nước chảy qua cầu
Năm năm còn nụ buồn tương biệt
Nở giữa vườn thương ngập lá sầu

Lời hẹn sau xưa vọng cuối trời
Mơ hồ như một tiếng sương rơi
Chờ nhau tủa ánh trắng vàng võ
Đêm lạnh ngăn đường em đến tôi

Tôi còn gì cho em nữa đây
Từ em thành bóng thoát tâm tay
Trông lên, chiều đã dâng đầy gió
Một hướng quê tình phủ kín mây

Buồn chẳng tàn theo lứa tuổi xanh
Vườn thu mấy độ lá rơi nhanh
Non xa suối rẽ sang đường khác
Chưa một lần chim lại với cành

Tôi còn gì cho em hỏi em
Từng mùa mong đợi máu về tim
Tìm nhau trong khói sương mờ ảo
Chỉ thấy đêm buồn, đêm tiếp đêm

Biết đến bao giờ vui nhớ nhung
Năm năm lòng đã lạnh không cùng
Em về phong kín triều thương lại
Đàn sáu dây mà lạc mấy cung.

LỜI CỦA BẾN

Dừng, dừng đây, đây là bến sông nào ?
Nhưng dừng đây vì đêm tràn, mưa mưa mau
- Đây bến không tên của giòng sông đẹp
Bờ bên tê gió kể suốt đêm thâu
Chiều pha máu rung rung màu nước tím
Thuyền thuyền ơi, bão tố ! có nghe không ?
Dừng lại đã, vin chi lời ước hẹn
Mây phương đoài dần bủa đến phương đông

Hãy nghe kỹ từ nguồn xa dòng vọng
Lời ngàn cây mạch lẻo ý rừng thiêng
Suối góp nước để sông lành chuyên động
Bến xin can, đừng vội vã, ơi thuyền !

Lòng trường giang xót đau xôn xao tiếng sóng
Thương lá buồm cô nghiệm gió hải hồ
Chưa nửa mùa đi, chưa tròn ước vọng
Nắng bạo tàn xơ xác bãi vi lô!

Không thể thốt vì mới là nhân ngải
Và ân tình chỉ trắng một đêm mưa
Xin chớ hứa bao giờ thuyền trở lại

Càng thêm đau thuyền hỡi, biết hay chưa ?

Mai sớm thuyền xuôi, thuyền trôi đừng luyến bên
Vì bên giòng sông đẹp, bến không tên
Trăm bến là bờ xa thuyền sẽ đến
Bờ bên kia nghìn đêm, nghìn đêm gió reo lên...

HOA ÁO NGÀY XƯA

Gửi anh Kiên Giang

Người gọi chi màu hoa trắng xưa
Hoa trinh vườn cũ rụng bao giờ
Những mùa xuân trước chim reo nắng
Áo tìm hoa cài xinh nét thơ

Giông tố mười năm, nhắc : ghen lời !
Vườn hoa đầy những xác hoa phơi
Chim non xõa cánh đau chiều loạn
Mây nước chùng như cũng đổi đời

Ai hẹn cầm gươm, vác súng đầu
Quân đi buồn dáng liễu bên cầu
Chiến trường ứa héo trắng tình sử
Chung một thời tang, ai khóc nhau !

Một lứa hoa niên - một chí hùng
Những người trai Việt rửa thù chung
Những người gái Việt cười đưa tiễn
Dù lắm buồn thương, lắm nhớ nhung

Kẻ gục bên đường, kẻ tiến lên
Bước chân thế hệ : sấm vang rền
Vang rền ý thép thay lời Đất
Đất Việt nghìn thu, đất vững bền.

Giông tố qua rồi, ai mất ai
Bao nhiêu hoa trắng phủ quan tài
Bao nhiêu áo tím phai màu hết
Chiêu niệm người yên giấc dạ đài !

Còn sớm xuân xanh, chiều hạ vàng
Còn trăng bình dị, nắng thiên đàng
Nhưng tìm đâu thấy hoa mùa cũ
Đã biến màu theo sắc áo tang...

HỒN SƯƠNG ĐÁ VỌNG

Người đứng đợi suốt mùa xuân gió biếc
Giữa trăm loài hoa núi ngát phong sương
Nghe suối kể điệu sâu ca bi thiết
Từ chiều xưa khói bốc phía sa trường

Người đứng đợi suốt mùa hè nắng lửa
Nắng bạo tàn tràn ngập, nắng rung rung
Đá rịn mồ hôi, cây khô hết nhựa
Mây ngừng đâu, hơi biển có thương rừng

Người đứng đợi suốt mùa thu vàng vỡ
Lá rơi đầy trên vóc đá, hồn sương
Chiều phương tây rụng ngàn hoa máu đỏ
Hương người nhìn có phải cuối trùng dương

Người đứng đợi suốt mùa đông phong vũ
Mưa cho người thêm lệ nhỏ triền miên
Nước mắt đá tan theo giòng thác lũ
Hương người nhìn có phải hương duyên biên ?

Người đứng đó, ôm hài-nhi-không-tuổi
Đợi đã bao mùa xuân hạ thu đông
Mà tướng quân trên ngựa hồng rong ruổi
Lạc đường về, quên dáng núi, hình sông

Con thôi khóc và mẹ ngừng than thở
Tuổi lửa hương nung tuổi đá tuổi vàng
Còn đâu nữa những chờ mong thương nhớ
Đã lặn chìm trong băng giá thời gian

Người đứng đó chỉ còn là di tượng
Làm chứng nhân cho một thuở đao binh
Ai chiến địa vùi giấc mơ khanh tướng
Ai chờ ai vóc đá khóa ân tình

Từng thế kỷ bỏ hoang hồn sương phụ
Ngựa không về nhịp vó cuối đèo xa
Chiều khê động bước chân loài dã thú
Khi lưng trời mây lớp lớp trôi qua.

MÃI MÃI

Em dặn tôi rằng yêu em mãi mãi
Tôi cũng dặn lòng mãi mãi yêu em
Hoa kỷ niệm ngọt ngào hương tuổi đại
Lá thư đầu lên đọc dưới trăng đêm

Trời thuở đó xanh như màu áo mộng
Trên cành xuân chim điệp khúc lời ca
Tình nở đẹp với đôi môi chín mộng
Đường lên thiên thai trước ngón tay ngà

Tôi thức giấc giữa vòng hương dạ lý
Loài hoa đêm nhắc nhở một tên người
Yêu mãi mãi - lời dặn dò thuở ấy
Chỉ còn vang trong kỷ niệm xa vời

Những lá thư xưa đã vàng mặt giấy
Suốt thời gian hờ hững chảy qua lòng
Yêu mãi mãi - ôi lời em thức dậy
Vào những khuya buồn tôi nhớ tôi mong

Nếu về sau gặp nhau đừng nhắc lại
Lời thề xưa chưa tính toán nghe em
Hoa kỷ niệm đâu còn hương tuổi đại
Đường xa rồi mãi mãi cứ xa thêm

RỪNG

Lối mờ mắt hút trong cây
Mưa gieo từ những cánh mây cuối mùa
Đường lên thác vọng băng quơ
Không run rẩy bước mà ngỡ ngẩn hồn

Thấy mình như đá cô đơn
Buồn vương nắng cuối chiều phơn phớt vàng
Con chim lạ vút qua ngàn
Bỏ sau núi cũ mây hoàng hôn xưa

Thêm đây ảo ảnh cho thơ
Lạc nhau hỏi đến bao giờ hỏi ai
Ngày vui trong ý thu dài
Màu trắng châu thổ phai ngoài dặm quanh...

LỜI TRẦM CỦA SÓNG

Với rất nhiều thua thiệt tháng năm xa
Tôi trở lại gọi hồn mình trở lại.

Bên biển cả, đêm trùng khơi khắc khoải
Trời mênh mông - gió dậy - buồn mênh mông
Biển đen mờ khóa kín những chờ mong
Tôi bé nhỏ, đứng lên, càng bé nhỏ
Thôi hẹn ước bao giờ, cam chối bỏ
Không vẹn thề xin tha thứ cho nhau
Tôi từng tin Thượng đế ngự trên đầu
Không cầu khẩn vì tin người sáng suốt
Người phải biết vì chính Người bày cuộc
Được hay thua sắp đặt từ tay Người
Sòng nhân tình vèo mắt tuổi hai mươi
Người yêu nhỏ cũng tàn phai hương tóc
Nhớ người ấy có lần tôi muốn khóc
Kịp ngăn mình, buồn lại trải thành thơ
Sầu không em tháng đợi với năm chờ
Tầm tay hẹp ôm sao tròn cao vọng ?
Ôi mĩa mai những lời trầm của sóng
Nhu giận hờn, than trách giấc mơ điên
Sóng lòng tôi hòa sóng biển triền miên
Gió của biển hay tâm tình chuyển động
Hay chính lòng tôi xôn xao triều sóng
Khi mười phương hết nẻo gửi thương về
Mắt trùng lên cố thoát phút hôn mê
Vì sao nhỏ chân trời xa sắp rụng
Trước bão tố tôi chưa hề nao núng
Xin trùng dương tắt hộ những lời trầm
Bởi còn mang nhiều thương tích tháng năm
Chưa ngừng hẳn, tim ơi, đừng rớm máu
Tìm đâu nữa bóng ngày xưa yêu dấu
Đâu nụ cười trẻ dại thuở xa xăm

Đêm rồi đêm, sóng gửi những lời trầm

ĐÈN NHÀ AI

Hoàng hôn buông, chờ đợi
Đèn nhà ai sáng lên
Yêu ánh đèn kia với
Một người không biết tên

Đêm lụt ngập cuộc đời
Sao xa lừa ánh mắt

Đi về đâu tình ơi
Xin đèn ai chớ tắt

Lùi xa rồi chiều xanh
Chân ngại dò lối cũ
E con đường lầy lội
E lối mòn quần quanh

Đêm nao đèn chợt tắt
Mất cả người chưa quen
Từng đêm cay khóe mắt
Nghìn đêm thương ánh đèn !

NẮNG XUÂN HỒNG

Em kiêu diễm như mùa xuân tuổi mộng
Mùi tóc thơm hương nhụy cỏ thiên đường
Em trở lại thuở tình ta khát vọng
Một hình hài quạnh quẽ mấy khuya sương

Con chim lạ hót trên cành búp nở
Điệu trời mây trong vắt ý pha lê
Bóng dĩ vãng của chiều đông ngã nón
Sớm mai nào lượm thắm phủ sơn khê

Đời lót thảm mời chân em trở lại
Hoa xuân viền rực rỡ lối em đi
Ta trọn kiếp vẫn là ta trẻ dại
Đợi chờ em với cả giấc mơ si

Em đánh thức bao linh hồn mệt mỏi
Không tin rằng em có đến hôm nay
Em tha thứ bao linh hồn tội lỗi
Để máu hồng ửng đẹp những bàn tay

Rồi em sẽ đi và ta sẽ đợi
Gác cô đơn, xếp bút trọn chu kỳ
Đời mấy ngả, những bàn chân bước tới
Góp cho hồn từng giọt nắng lưu ly...

BUỚM TRẮNG

Tin gió xa về rung lá xanh
Sương đêm còn gửi ngọc trên cành

Giọt vàng, nắng sớm rơi bờ cỏ
Có tiếng chim gì hót rất thanh

Đài hoa ướt lệ buồn xuân nữ
Nửa dáng chờ mong, nửa hững hờ
Trời cao, một chút mây không động
Chiếc nhện nằm nghe gió khảy tơ

Đôi cánh e dè, đôi cánh trắng
Nnhư đôi hoa trắng nhịp nhàng bay
Tháng giêng, có một loài hoa trắng
Bỏ ngõ vườn hoang, bướm trắng say...

THU CA

Tôi ru tôi ngủ bằng thơ
Bằng hương tóc thuở tôi chờ tháng năm
Thông reo thay tiếng phong cầm
Trông mây tôi tưởng bèo bồng vãng đưa
Đưa đưa... hồn nhỏ sang bờ
Giòng sông thương nhớ vẫn lơ dờ trôi
Từ mùa nhân ảnh lên ngôi
Tôi quên mình đã xa xôi dặm về
Quên mình đang thức hay mê
Liềm trăng khuya mộng treo kê đầu non
Phương ngoài ngựa mỏi chân bon
Mang mang ý gió lay hồn thảo nguyên
Buồn lên tiếng hát duyên biên
Cánh chim mùa cũ qua miền hoang sơ
Mời em dừng lại bên bờ
Mưa vây nguồn thẳm, thu mờ cuối sông.

DỊ THẢO

Gửi Phương

Mời em trọ trong phòng vắng ta nhé
Ngoài trời khuya lạnh lắm phải không em
Nhìn nhau đi, đừng vội vã xung tên
Ta đâu hỏi từ phương nào em đến
Không từ chối và cũng đừng hứa hẹn
Kéo tiếng sầu vội thoát giữa môi say
Em mang hồn của đỉnh gió đèo mây
Trăng hoang đã lạnh lòng soi tuổi nguyệt
Em vượn mình trên thảo nguyên xanh biếc

Hương lạc loài ướp dịu nắng xuân sơ
Có những chiều thu mưa đổ bất ngờ
Có những đêm đông gió gào suốt sáng
Chim núi si tình tìm em hốt hoảng
Bay quanh trời đâu biết gọi tên em
Bởi vì em : loài cỏ đẹp không tên
Chưa hề khóc giữa mùa xuân cung cấm
Em đến sớm nhưng tình em gửi chậm
Mùa sương sa héo hắt nụ thơ đầu
Cửa phòng vẫn ta mở trọn đêm đầu
Chia em đây : khung trời xanh buổi sáng
Qua ngưỡng cửa có rất nhiều bướm lượn
Em tha hồ nghe nhạc gió, lời chim
Đề cuối cùng ta xin được nhìn em
Nuôi nhưng nhớ một mùi hương dạ thảo

ĐÔI ẢNH THƯƠNG VỀ

Đôi mắt em như hạt nhãn lỏng
Tóc buông dài lạc mấy nguồn sông
Duyên cười rạng ánh trăng mười sáu
Vườn nắng xuân xa ửng má hồng

Thuở ấy con đường chưa hắt hiu
Trời xanh chưa vương sắc mây chiều
Mùa xuân còn rất nhiều hoa bướm
Tình vẫn đầy trong nét chữ yêu

Tà áo em pha màu non xưa
Bay bay theo ý gió sang mùa
Bên nhau đứng lặng trên đôi cỏ
Nhìn giải sông quanh đẹp chẳng ngờ

Ngày bỗng dung buồn, khi bóng mây
Che ngang trời mộng chiều thu gầy
Những ai gục xuống ôm lòng đất
Những kẻ tràn lên súng chắc tay

Lớp lớp người đi cuốn một người
Tình trai chợt tỉnh giấc xuân vơi
Có nghe tiếng máu xao nguồn sử
Mùa-xóa-đêm-nâu-dựng-mặt-trời

Áo đầm trắng rừng, tóc đầm sương
Mắt cay khói ngút chiều sa trường

Đèo cao khuất hướng vườn xuân cũ
Đã mấy mùa hoa tũ sắc hương

Chiếc ảnh người xa năm tháng xa
Tiễn đưa, này vết lệ chưa nhòa
Tùng đêm đối ảnh buồn không nói
Hiu hắt rừng khuya gió thoảng qua

Lặng lẽ nhìn nhau lời ghen lời
Nguồn sông, đôi cỏ, tuổi thơ ơi
Hỡi em, màu mắt hồ xanh cũ
Còn bóng thuyền mơ téch viễn khơi ?

VUI

Có con chim hoàng anh
Hót vang ngoài cửa sổ
Có cô nàng áo đỏ
Đi dưới rặng soan xanh

Cô áo đỏ tươi cười
Vì nghe hoàng anh hót
Buồn ơi, mong phút chót
Ta từ già mi thôi

Chim hót trên đầu ta
Hoa cười trong hồn ta
Nắng dừng bên bức cửa
Nhường lối buồn đi qua...

DI ẢN

Em như vùng biển đỏ nguyên màu
Tình khó dò như mực nước sâu
Mắt biển ưu tư đầy lệ nhớ
Sao khuya thăm đợi tiếng ban đầu

Em đã thành bài thơ tuổi xanh
Lời-thơ-câm đẹp dáng-vô-hình
Vườn thu mộng nhỏ đêm tròn nguyệt
Lá nỡ hoa sương biết tự tình

Em đi vào giữa giấc miên trường
Hương tóc đầy hương dạ lý hương

Từ ấy trăng soi thần tượng nhỏ
Duyên cười lưu mặt đá kim cương

Tôi chỉ là người trai lớn lên
Hay buồn vì những lẽ không tên
Cho nên thưở ấy em thường trách
Tôi biết, giờ đây khó đáp đền

Tôi chẳng đi tìm em nữa đâu
Chiêm bao, tôi trở lại bên cầu
Cầu xa sông rộng bờ hiu hắt
Gió rĩ nghe gì tiếng gọi nhau

Đã lạc đường đi, tắt lối về
Mưa còn mưa trắng xóa sơn khê
Đầu non, thương một loài phương thảo
Run lạnh từng mùa sương tái tê.

QUA LÀNG

Đoàn quân qua làng
Đường trơn gió rét
Giày bết bùn, vai nặng súng, ba lô
Liếp cửa nhà ai
Đèn khuya leo lét
Tre gục đầu than gió buốt đêm đông

Nhà tôi đầu cánh đồng
Trước cửa có giàn hoa lý
Khung cửi, guồng tơ thảng năm chăm chi
Hương rạ thơm thơm, hương quen đôi mùa
Người em gái tuổi trăng tròn lẻ
Bên cạnh mẹ già tóc ngả màu sương

Tôi đi
Xa ruộng, xa vườn
Mẹ chờ, em đợi
Xóm nhớ, làng trông
Đêm đêm gói súng chưa vào mộng
Nhớ đóm đèn khuya, bếp lửa hồng
Ngắm mảnh trăng vàng treo đỉnh núi
Thương về tiếng hát văng trên sông

Ngày tôi đi
Gió thu ngắt lá ngô đồng

Mây giăng đầu núi
Mẹ già tiễn đưa run run dặn với
- Con đi, chiến thắng, mẹ chờ !
Em gái chùn tay làm rối guồng tơ
Mắt lệ nhìn anh không nói.

Tôi đã qua những chiến trường lửa khói
Ngủ giữa rừng sâu nghe tiếng cộp gươm
Cạn túi lương khô
Mãng nứa, măng dang, tim khoai, nhật ốc
Sớm nắng qua đèo
Chiều mưa lên dốc
Ngày xanh dâng trọn cho đời
Tôi với làng từ cách biệt đôi nơi
Mái lá, hàng cau thành bóng nhớ.

Đêm nay
Gió rét, đường trơn bước chân bỡ ngỡ
Không phải làng tôi đây
Nhưng ngày xưa tôi nhỏ máu nơi này
Đề bây giờ tôi trở lại đây
Làng yên ngủ dưới làn mưa bắc.

Đây không phải làng tôi
Không ngôi nhà có giàn hoa lý
Mẹ và em giờ này nơi nghỉ
Tại làng xa, trong giấc ngủ say nồng
Chung giấc thanh bình với cả non sông.

TỪ TRONG NHẬT KÝ

Giơ tay vẫy biệt Sài Gòn
Chiều Đa-kaon nắng vẫy buồn ngõ xa
Đường lên phi cảng bụi nhòa
Phố quen nào có mái nhà ai quen
Trời chiều nay lấm mây đen
Mình đi gác nhỏ cài then đợi chờ
Bỏ mười thằng bạn làm thơ
Bỏ chiều thứ bảy bên bờ sông xanh
Đời bao nhiêu chuyến đặng trình
Vẫn chưa nhủ được lòng mình dừng dừng
Không xe, chắc bước ngập ngừng
Biết đâu - vâng, biết đâu chùng không đi
Một thương màu áo kinh kỳ
Hai thương nét chữ xuân thì gửi nhau

Ba thương phố nhỏ bên cầu
Khuya sương ray rút còi tàu vọng âm
Ngày mai dặm cát xa xăm
Tâm tư chùng đã lên mâm nhớ nhung
Với ai mà hẹn tao phùng
Tuồng qua rồi chuyển sau cùng, lại đi

BIẾN ĐỔI

Tim nhau thưở núi còn non
Sông chưa băng giá, mây còn phiêu linh
Cỏ phương tắm sữa trắng lành
Hoa không tên nở trên cành san hô
Đất chưa vun những nắm mồ
Người ngoạn dương thể cùng thờ màu xanh

Trời Nghêu sáo vút đêm thanh
Tóc mây một món buồng thành suối thơ
Thi nhân nhớ hảo thương hò
Nghìn xưa hò hẹn đợi chờ nghìn sau

Dần dần quạnh quế, mờ châu
Màu trinh sông núi thêm màu khói hương
Nhớ nhau cạn giấc miền trường
Tim voi bớt máu sâu thương ngập lòng
Sương mùa thu, gió mùa đông
Chim quên bóng núi, giòng sông vắng thuyền
Hoa rừng từ độ có tên
Hoa xuôi châu thổ làm quen bụi trần
Nắng hồng phai ánh thủy ngân
Mắt xanh mòn môi thu phân vẩy mưa
Cỏ phương xơ xác gió đùa
Trang thơ đắm lệ mấy mùa truân chuyển...

THUYỀN TRẮNG

Xuôi mái trường giang một chuyển chơi
Bôn ba mấy thưở chán chê rồi
Qua bao nhiêu bến không hò hẹn
Thuyền trở về đây, trắng nước ơi

Sóng rợn lăn tăn lấp lánh vàng
Trời khuya thăm thẳm, gió miên man
Nước cau mặt trách thuyền xa vắng

Thuyền hương đường trăng lướt nhẹ nhàng

Vàng rụng đầy thuyền, thuyền thấy không
Vàng hôn trên mái tóc phiêu bồng
Hồn thơ rào rạt mơ hay tỉnh
Trăng ngự đỉnh trời, trăng đáy sông

Oi hỡi nào đâu giấc mộng xưa
Cho ta xin một chút âm thừa
Cho ta nhận lại vài dư ảnh
Kéo nhạt màu trăng, kéo tội thơ

Lau lách đôi bờ ngủ dưới trăng
Trời sâu lạc lõng mảnh sao băng
Tình ai thỏn thức trong câu hát
Đây phải Tầm Dương bến cũ chăng

Gió dậy, từng cơn sóng đuổi nhau
(sông ơi nhẹ nhẹ kéo thuyền đau!)
Đã nhiều rách nát vì giông tố
Xin một đêm quên kiếp dải dầu

Ta nhập trường giang khoác áo thơ
Mang mang phong nguyệt lặng sầu mơ
Còn đây một trái tim đơn chiếc
Một lá thuyền chưa cặp bến bờ

Lòng hời buồn chi chuyện lứa đôi
Ngày mai trở gót, gió lên rồi
Một đêm trên sóng, hoài nguyên thủy
Trăng vẫn vôi thơ, nước vẫn trôi

LỐI CŨ

Vì thương nhớ thảo nguyên
Giẫm lá rừng thu con nai vàng trở lại

Đi cho kịp mùa xuân hoa cỏ
Cỏ bông, hoa tuyết hong sương
Đá nhọn
Rừng phong
Bụng lối cũ
Đơn côi ngàn dặm gót mây vương

Mây xuống thấp, lên cao, mây bay loạn hướng

Cánh nhận về đông hay lạc đến phương đào ?

Mùa xuân ! Mùa xuân ! Hoa cỏ
Giục giã nai đi
Giờ cuối thu rồi
Sỏi rần, ghềnh cao xơ xác gót
Mắt mờ, đêm vọng hương sao Mai
Ra đi không đưa tiễn
Trở lại chẳng đồng hành
Lạc bạn
Nai gọi bày thống thiết
Đáp lời
 chỉ tiếng suối reo quanh

Nai ngất lịm bên đường mộng tràn hoa cỏ
Hồn say cứ gọi : thảo nguyên !

Thức giấc
Lê chân
Đốc cao ngàn bạc đá
Rừng tro
 Lá đắng
 xót xa lòng !
Tùng giọt nắng chiều xuyên kẽ lá
Nai nhâm, tưởng những chấm hoa rơi
Cúi xuống
Nặng mùi đất ẩm
Ngày đêm thân xác vỡ vàng !

Rừng chuyển mạch
Thu tàn
Đông lại
Đường về còn xa xôi
Lối cũ mịt mù cành gai, đá sỏi
Con nai vàng vẫn đi

Vì hoa cỏ mùa xuân chỉ hẹn đúng kỳ.

TIN BÃO MIỀN TRUNG

*(Ghi vội khi nghe tin bão tại miền Trung,
Ngày 15.9.1964)*

Nhà tôi ở bên sông trống gió
Mái lá đơn sơ, cột gỗ gầy
Mùa bắc, bếp chiều không lửa đỏ
Trưa nồm trở mạnh vách lung lay

Năm năm, mỗi độ đông vừa chớm
Xóm dưới, làng trên ngại lụt nhiều
Giòng nước Thu Bồn thành nỗi sợ
Khi rừng xa vọng thác vang reo

Mưa - những tuần mưa nối tiếp nhau
Đôi bờ sông lớn nước dâng mau
Nước dâng ngòm ngợp, trôi cuộn cuộn
Nước ngập gân xa trắng một màu

Đồng lúa, vườn rau nước xóa nhanh
Nước xô nhà ngói, cuốn nhà tranh
Nước ngâm cỏ chết, trâu bò đói
Bốn hướng trời không chút nắng hanh

Người ở miền Trung mùa lụt tới
Nhắc nhau câu chuyện ‘bão năm Thìn’
Năm nay, lại cũng năm Thìn nữa
Lụt đã tràn dâng, bão đã lên !

Bão đã lên ! - ôi xứ ta nghèo !
Ai ra ngoài nớ, gửi sậu theo
Có bao nhà đổ, bao người chết
Bao lúa, khoai, ngô... hóa bọt bèo !

Nhà tôi ở đó mong manh lắm
Tay mẹ làm sao chống gió cuồng
Con ở phương nam chiều vẫn ấm
Nghe lòng như có nước sông tuôn...

THẨM NẠN QUÊ HƯƠNG

Gửi Huy Lộc

Không còn gì nữa cả
Không còn gì nữa cả, em ơi !
Một tháng quê hương không bóng mặt trời
Một tháng quê hương mưa gào gió thét
Đất Quảng thân yêu người người rên siết
Sáu mươi năm lại đến ‘họa năm Thìn’
Thảm nạn này biết thuở nào quên
Biết thuở nào quên
Một tối nước lên tràn lên khủng khiếp
Cả trăm người cả ngàn người không chạy kịp
Nước réo âm âm át tiếng kêu la

Chối với
ngựa nghiêng
người cuốn theo nhà

Nhà theo sóng
người không thấy nữa
Nhìn con trôi, mắt cha máu ứa
Nhoai lên, tay vợ níu lưng chồng
Rồi hai người thành hai xác giữa mênh mông
Tấp vào bờ thây của người ông
Giữ xác cháu, hàm răng ghim áo cháu
Nhà có mười người hết đường phân đầu
Sợi dây vôi vãi thắt tay nhau
Cây nước càng lên, cây nước phủ đầu
Một 'dây xác' trôi về đâu ai biết

Còn bao cảnh nào nùng, bi thiết
Nói không cùng, ghi chẳng hết, em ơi
Đất Quảng quê ta chết bốn ngàn người
Không, nhất định còn hơn thế nữa !
Những kẻ sống không nhà không cửa
Không áo cơm, khô cả lệ thông thường
Cần vành môi nhìn lại một quê hương
Bỗng run sợ tưởng đây miền địa ngục
Quê hương ta một hình hài ngã gục
Cà Tang ơi, Trung Phước, Đại Bình ơi
Đông An, Bình Yên... nước xóa cả rồi
Đá núi lấp đồng, giòng sông lấp xóm
Mưa vẫn còn rây trên quê hương ảm đạm
Đồng hoang vu bùn giữ những thây người
Những thây người không đếm hết em ơi...

Em hãy ghi : ngày mồng sáu tháng mười
Năm âm lịch Giáp Thìn (*) em nhé !
Ngày giỗ quê hương dù bao thế hệ
Thảm nạn này biết thuở nào quên
Xót thương về, em hãy đốt hương lên.
(*) tức ngày 9.11.1964

VÀNG XUÂN THỨ NHẤT

Nụ hoa vàng của mùa-xuân-thứ-nhất
Thưởng công người làm lại một quê hương
Hoa vàng, hoa vàng duyên cười của đất
Vươn mình lên trong ý sống can trường

Mùa đông hải hùng, mùa đông tang tóc

Bao xác già bao xác trẻ trôi sông
Lỡ núi, ngập đời tan vàng nát ngọc
Mấy trăm năm sự nghiệp cuốn theo giòng

Nhà của mẹ nửa đêm lia mấy mảnh
Chia về đâu từng thân cột, thân kèo
Mái lá nát như chim trời rã cánh
Rập rờn trôi trên sóng chập chùng reo

Vườn của mẹ nước lui còn lại đá
Và đó đây còn lại... những thân người
Áo mẹ mặc chằm thêm bao mụn vá
Lòng không com nhưng lệ sụt sùi rơi

Mẹ suy nghĩ : đất này không thể chết
Xóm làng ta đâu nở trả cho rừng
Những người sống chưa được quyền mỗi một
Đông sẽ tàn và sẽ có mùa Xuân

Mẹ chôn thân người, mẹ cào đá núi
Vườn bày ra từng thớ thịt mạnh lành
Tay run rẩy mẹ vẫn cào vẫn xới
Gió bắc lùa qua kẽ áo mong manh

Những vòng đất mịn màng như bột nhỏ
Nằm phơi mưa cho hạt cải lên mầm
Mẹ ngóng nắng, mẹ mong chiều trở gió
Bếp lửa nghèo khó đuổi rét căm căm

Cánh thời gian khoan thai về đúng hẹn
Nắng xuân vàng hôn mảnh đất hồi sinh
Trót lầm lỡ sông Thu Bồn bến lữ
Lui xa bờ êm ả lượn quanh quanh

Lều tranh nhỏ giữa màu tươi dịu mát
Vườn cải xanh rực rỡ lúa hoa vàng
Trong mắt mẹ có gì không thể tắt
Vẫn trường tồn như bóng núi Cà Tang

Con gọi xuân này mùa-xuân-thứ-nhất
Hoa cải vàng tay mẹ gửi tương lai
Mẹ kiên nhẫn chân không rời mặt đất
Giữ vai trò tái tạo tự sơ khai.

Xuân Ất Tỵ 1965

ĐIỂM SÁNG

Khoác cánh mùa xuân, em tới đây
Ngát hương phương thảo nét xuân đầy
Trong tầm tay gã trai sương gió
Đã có tình em gọi giấc say

Lối muộn chiều qua rét bỏ đi
Không gian trút nhẹ áo mây chì
Chào em, thánh thót lời chim núi
Ngày mới lụi xa tiếng tử quy

Thế kỷ vươn vai ngóng đỉnh trời
Sau lưng còn rộn sóng trùng khơi
Trong ta những tế-bào-đang-chết
Những tế-bào-thay đã rạn ngời

Mùa hẹn thêm hoa trái địa đàn
Suối-không-nguồn thả nước reo vang
Vườn xưa thôi vẻ buồn cô tịch
Lắm nhụy vàng nên bướm cũng vàng

Ngưỡng cửa rèm mai buông nắng to
Em sang kịp buổi thế nhân chờ
Cho ta vào hội đêm kỳ vọng
Mỗi ánh trăng ngời một nét thơ
1965

BƯỚC CHÂN NGƯỜI NGẬM NGẢI

Nghìn buổi mai ta đi về phương Đông
Hương trời hừng lửa
Con đường thênh thênh quen mùi lúa sữ
Rèm sương lớp lớp cuốn sau lưng
Tiếng sóng gầm còn vọng theo chân
Sinh khí mới thêm sức vào mỗi bước

Nghìn buổi mai ta đi về phía trước
Rừng vẫn rừng xưa rộn tiếng chim ca
Suối vắt qua non, nước đổ hiền hòa
Bầy thỏ núi nhìn ta ngơ ngác
Cô gái lâm tuyền ca bài ca bộ lạc
Mắt đôi mây xa chúm chím môi cười
Thảo nguyên mùa xuân cỏ biếc xanh tươi
Treo oản sương ngọc
Và trên kia, nàng tiên nào xõa tóc

Cho không gian động mãi phần hương tình
Chào phương Đông : hướng của bình minh.

Nghìn buổi mai ta tìm hướng bình minh
Con bão Á châu hơn tuôi em rồi đây
Tay trắng vào đời
Có gì đâu
Chỉ thấy

chiến tranh !

Tiếp những mùa trai điệp khúc quân hành
Áo chiến trao nhau vài thế hệ
Giặc lên từ bể
Giặc xuống từ rừng
Con thôi nôi cha chữa kịp mừng
Vợ trẻ trắng đầu khăn góa phụ
Người lính mới gục bên phòng tuyến cũ
Buồn Việt Nam
khan tiếng mõ tre làng
Vết lở Trường kỳ, Quảng Đảo mù còn loang
Mây-khói-súng đen trời Hy-Mã-Lạp...

Biết đến bao giờ

Á châu ơi, bão táp

Trả màu trắng ngọc Đường thi
Trả em mộng ước xuân thì
Thay xiêm áo cùng ta về mở hội
Nhìn hướng mặt trời bước tới
Như nghìn buổi mai ta đã lên đường
Đặt nhẹ bàn chân kéo ngọn cỏ rụng nhiều sương
Nghe cho kỹ lời ca bộ lạc
Những huyền thoại ngời xanh nét nhạc
Trời đông phương trải rộng cánh chim câu

Đừng quay lưng

em

chẳng thấy gì đâu

Thêm choáng mắt bởi trùng trùng mộ chí
Thêm nhức buốt bởi niềm đau thế kỷ
Khi mùa xuân đã rạng nắng mai hồng

Ngày huy hoàng thức giấc tự phương đông.

*

Mục lục: 1. dân ca/ 2.hồn nhỏ chim linh/ 3.phương nao/ 4.tâm sự/ 5.cánh bút/ 6.không lời/ 7.một bông hồng cho em/ 8.ban đầu/ 9.buồn mây cao nguyên/ 10.viễn ảnh/ 11.suy tư/ 12. nghe nhau/ 13.nẻo cao/ 14.ngày em xóa tóc/ 15.người khách nhỏ/ 16.khóc lòng thơ/ 17.mưa đêm thu/ 18.đỗ giấc chiều xanh/ 19.lỡ giấc/. 20.sao em còn buồn/ 21.chiều gió tháng năm/ 22. quê hương/ 23.nói với anh/ 24.gửi ra lần cuối/ 25.thôi làm thơ cho em/ 26. sinh nhật/ 27.thơ lạnh mùa sương/ 28.bài thứ năm/ 29.niềm vui hôm nay/ 30.năm cụm núi quê hương/ 31.ru/ 32.ba mảnh quê tình/ 33.lên/ 34.không chứng tích/ 35.nước mắt người về/36.bên trang nhật ký/ 37.dâng/ 38.ngọn đèn/ 39.tháng đợi năm chờ/ 40.khuya/ 41/ người về với núi/ 42.xin lỗi một người xa/ 43.mùa xuân trong mắt em/ 44.suy tư/ 45.vườn/ 46. miền trung/ 47. nhấn hoàng thành có người tôn nữ/ 48.vườn lạ/ 49.vì người đi chinh chiến/ 50.hình ảnh/ 51.nhân ảnh/ 52.một phương trời nhớ/ 53.hỏi/54. vi lô/ 55.bướm/ 56.bây giờ/ 57.lời của biển/ 58.hoa áo ngày xưa/ 59.hồn sương đá vọng/ 60.mãi mãi/ 61.rừng/ 62.lời trầm của sông/. 63. đèn nhà ai/ 64.nắng xuân hồng/ 65.bướm trắng/ 66.thu ca/67.dị thảo/ 68.đôi ảnh thương về/ 69.vui/ 70.di ảnh/ 71.quê hương/ 72.từ trang nhật ký/ 73.biển đổi/ 74.thuyền trắng/ 75.lời cũ/ 76.tin bão miền trung/ 77.thảm nạn quê hương/ 78.vàng xuân thứ nhất/ 79.điểm sáng/ 80.bước chân người nệm ngãi

Tường Linh

Nhà thơ. Tên thật **Nguyễn Linh**, sinh ngày 12.12.1931 tại Trung Hạ, Trung Phước Quế Sơn Quảng Nam. Tham gia kháng chiến chống Pháp đến năm 1954 trở về thành. Gia nhập vào quân lực Việt Nam Cộng Hòa. Phục vụ trong ngành Tâm lý chiến. Đã đăng thơ trên Bách Khoa, Văn, Văn Học. Đạt giải hai Văn học nghệ thuật của tổng thống Việt Nam Cộng Hòa năm 1960. Hiện cư ngụ tại Sài Gòn.

Tác phẩm đã xuất bản:

Nghìn Khuya (thơ 1965), Thu Ở Từ Đó (thơ 1972), Chung Dòng (thơ, cùng Phạm Doãn Hứa 1988)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)